

Έδρα Κορυφών

ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ
ΣΠΑΣΑΜΕ
ΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΚΡΑΝΙ
ΤΑΝ
ΧΑΜΕΝΟΝ

ΤΟ ΜΟΣ
Α

Τη μέρα που σπάσαμε τον κόσμο

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους –
Μυθιστορήματα φαντασίας

Άννα Κουμπάνου, *Τη μέρα που σπάσαμε τον κόσμο*

Το Κλαμπ των Χαμένων – Βιβλίο 1

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Κατερίνα Βασιλοπούλου

Εξώφυλλο: Μαρία Θύμη

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ – μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Άννα Κουμπάνου, 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2019

ΚΕΤ Γ414 ΚΕΠ 587/19 ISBN 978-960-16-8394-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Άννα Κουππάνου

Τη μέρα που σπάσαμε τον κόσμο

Το Κλαμπ των Χαμένων – Βιβλίο 1

1

ΑΝ ΑΝΑΖΗΤΟΥΣΕΣ τους χαμένους του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, θα τους έβρισκες σκορπισμένους εδώ κι εκεί.

Τον έναν θα τον έβλεπες στο πλάι του γηπέδου να παρακολουθεί το ματς και να κάνει τσ τσ, γιατί, παρόλο που ποτέ δεν έμπαινε στο παιχνίδι –για να είμαστε ειλικρινείς, όχι ποτέ, μια φορά το είχε κάνει, όταν στην τρίτη δημοτικού ο γυμναστής τον απείλησε ότι, αν δεν παίξει, να την ξεχάσει τη Μαθηματική Ολυμπιάδα και αυτός ο χαμένος το 'χαψε–, τα στατιστικά του ποδοσφαίρου τον απασχολούσαν, τον απασχολούσαν πολύ. 'Ντάξει, βέβαια τότε ήταν μαθητής του δημοτικού. Στα δώδεκα όλα τα πιστεύεις. Στα δεκατρία τέρμα η κοροϊδία και πάμε για άλλα, έτσι; Έτσι.

Παρακολουθούσε λοιπόν και έλεγε τσ τσ και σκεφτόταν ότι, αν τον έκαναν προπονητή –όπως θα έπρεπε να τον κάνουν όλες οι ομάδες και όλα τα πρωταθλήματα αυτού του κόσμου–, θα μπορούσε να τους εξηγήσει πολύ απλά ότι ο Μάνος Αναγνωστόπουλος με τίποτα δεν έκανε για επίθεση, γιατί δεν είχε καθόλου καλό σουτ, και να

μην παίρνει ο νους του αέρα και πανηγυρίζει σαν τον Μέσι γιατί μόνο για άμυνα έκανε, άντε το πολύ εκεί στη μέση του γηπέδου. Χα, βρήκε το αστείο του πολύ νόστιμο. Η πικρή αλήθεια όμως ήταν ότι τη γνώμη του δεν του τη ζήτησαν ποτέ και γι' αυτό παρακολουθούσε στοχαστικά κρατώντας από τη μια ένα τεράστιο σάντουιτς και από την άλλη σημειώσεις στο μυαλό του. Και τώρα θα μου πείτε: στο μυαλό του; Ναι, στο μυαλό του. Ότι γραφόταν σ' εκείνο το μυαλό δεν ξεγραφόταν ποτέ ούτε με σφουγγάρι ούτε με λείζερ. Αυτό ήταν ξεκάθαρο. Και ορίστε ακόμα ένα γκολ που χάνει ο Αναγνωστόπουλος.

«Έλα, ρε Μάνο, πού έμαθες μπάλα;» του ξέφυγε, αλλά ευτυχώς δεν τον άκουσε κανείς, ούτε το κορίτσι που βρισκόταν απέναντι, κάτω από το κυπαρίσσι και μερικά μέτρα από το τέρμα, αναζητώντας κάτι.

Μα ποια ήταν επιτέλους; Πρώτη φορά την έβλεπε. Έψαξε στα βάθη της μνήμης του, σε όλα του τα δεφτέρια. Δεν την είχε πουθενά καταχωρισμένη. Χμ.

Έλα, ρε Ντίνε, σοβαρέψου, είπε μετά σε εκείνο το δυνατό μυαλό, το πιο δυνατό από όλα, που τύγχανε να είναι και δικό του. Δε βρισκόταν εκεί στην άκρη του γηπέδου μόνο για τα στατιστικά του ματς. Τα μαθηματικά ήταν ένα μπόνους στην όλη υπόθεση. Όχι, ήταν εκεί γιατί εδώ και λίγο καιρό είχε παρατηρήσει κάτι ανεξήγητο. Κάθε μέρα, στις δώδεκα και δώδεκα ακριβώς, έβλεπε ένα φως να τρεμοπαίζει, άλλοτε με ένταση και άλλοτε πιο αχνά, ανάμεσα στο κυπαρίσσι και στο δεξί

δοκάρι. Ο Ντίνος δεν είχε καταφέρει ακόμα να ξεδιαλύνει από πού ερχόταν το φως και γιατί αναβόσβηνε σε εκείνο ακριβώς το σημείο, αλλά δεν είχε και σκοπό να τα παρατήσει, γιατί στο σύμπαν όλα άξιζαν και μπορούσαν να έχουν μια εξήγηση και ο Ντίνος Λούλης θα την έβρισκε χωρίς αμφιβολία, ακόμα και αν χρειαζόταν να λύνει μαθηματικές εξισώσεις για πάντα, ακόμα και αν ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έκανε, ακόμα κι αν δεν υπήρχε αύριο. Αυτό ήταν το μότο του και αυτή ήταν η αρχή του. Και με αυτή τη σκέψη χτύπησε τον δεξιό κρόταφό του με τον δείκτη του δεξιού χεριού του. Ο Ντίνος Λούλης ήταν πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Και ποιος δε θα ήταν δηλαδή με τέτοιο εαυτό;

* * *

Ο άλλος χαμένος, ο Αντώνης Χρυσός, βρισκόταν πολύ μακριά από το γήπεδο, χωμένος μέσα στη βιβλιοθήκη, χωρίς φίλους, χωρίς παρέα καμιά, κρατώντας λεπτομερείς σημειώσεις σε ένα κομμάτι χαρτί που δίπλωνε και ξεδίπλωνε, που τσαλάκωνε και έσπρωχνε βαθιά σε μια από τις τσέπες του, ενώ τα χέρια του ήταν γεμάτα μαύρα μελάνια και τα μάτια του τονισμένα με μαύρο μολύβι, γιατί ήταν ροκ και μέταλ και δε σήκωνε πολλά πολλά, ιδίως όταν έγραφε μαύρους στίχους για τη μαύρη ζωή που κάνουν αυτοί που είναι ροκ και μέταλ, χέβι μέταλ δηλαδή. Τώρα κάποιος θα μπορούσε να ρωτήσει: «Ντάξει, ροκ και τέτοια, αλλά τι έκανε στη βιβλιοθή-

κη;». 'Ντάξει, θα σου πω. Ο Αντώνης ήταν στη βιβλιοθήκη, γιατί:

Πρώτον, δεν είχε ανάγκη κανέναν μα κανέναν, γιατί εκείνος έβλεπε ξεκάθαρα τη ζωή την άδικη και κανέναν άλλος.

Δεύτερον, ήθελε να βρει την ησυχία του – και στο σπίτι του σπάνια την έβρισκε. Ο πατέρας του τραγουδούσε, η μητέρα του χόρευε και οι δυο μαζί του έτριβαν την επιτυχία τους στη μούρη.

Τρίτον, ήταν αλλεργικός στη σκόνη, αλλά αυτό δε θα το έλεγε πουθενά ή το πολύ πολύ να το έλεγε σε κάποιο κορίτσι, αν ήθελε να του πιάσει κουβέντα.

Τέταρτον... Δεν έχει τέταρτο. Αυτά είναι όλα κι όλα. Αυτά!

Όταν λέμε βέβαια ησυχία, δεν εννοούμε ακριβώς ησυχία. Ο Αντώνης φορούσε ακουστικά και άκουγε τα αγαπημένα του τραγούδια, εκείνα τα μαύρα και τα μέταλ που μιλούσαν για σκοτεινούς ουρανούς και δυσοίωνα μέλλοντα, και κουνούσε το κεφάλι πέρα δώθε, δηλαδή δεν το κουνούσε αυτός, από μόνο του κουνιόταν και κάποιες στιγμές ήταν έτοιμο να εκτιναχθεί. 3, 2, 1! Εκτόξευση! Τα ρούχα του, εξίσου μαύρα και σκοτεινά, έδειχναν ότι δεν είχε όρεξη για πολλά πολλά. Οι περισσότεροι πίστευαν ότι βρισκόταν στη βιβλιοθήκη γιατί είχε κάνει κάποια ζημιά και ήταν υπό επιτήρηση, αλλά η αλή-

θεια είναι ότι ποτέ δεν μπλεκόταν σε καβγάδες και ούτε έβγαινε έξω, εκτός κι αν ήταν υποχρεωμένος να πάει σε κάποια συναυλία του πατέρα του και να μοιράζει εδώ και εκεί χαμόγελα, σε ανθρώπους και σε κάμερες, περήφανος γιος.

* * *

Ακριβώς κάτω από τη βιβλιοθήκη και κάτω από το κτίριο του ισογείου βρισκόταν ο τρίτος χαμένος. Τώρα θα μου πεις τι έκανε στο υπόγειο και γιατί ήταν χαμένος. Και τι μπορεί να κάνει τέλος πάντων στο υπόγειο του σχολείου ένας μαθητής της πρώτης γυμνασίου; Θα σου πω. Στο υπόγειο ήταν η αποθήκη του σχολείου, εκεί όπου υπήρχαν ένα εκατομμύριο μικρά και μεγάλα κουτιά, κούτες και κάσες, γιατί το σχολείο μέχρι πρόσφατα ήταν μουσείο και αυτό σήμαινε ότι πολλά εκθέματα βρίσκονταν ακόμη εκεί και περίμεναν αξιολόγηση για να μεταφερθούν στην κεντρική πτέρυγα του κεντρικού μουσείου, που βρισκόταν στο κέντρο της πόλης.

Τι κάνει λοιπόν ένας χαμένος σε ένα υπόγειο σε μια αποθήκη σε ένα σχολείο που ήταν πρώην μουσείο; Λοιπόν, ο χαμένος για τον οποίο μιλάμε επιδείκνυε αυτό που λέμε παραβατική συμπεριφορά. Και τις πρώτες μέρες λειτουργίας του σχολείου αυτός ο χαμένος αποπειράθηκε να το κάψει και μάλιστα αποφάσισε να ξεκινήσει από την αποθήκη. Ο λόγος; Ο επίσημος λόγος που

δόθηκε στη δημοσιότητα ήταν ότι δεν του άρεσε η μετακίνησή του από το προηγούμενό του σχολείο, στο οποίο πάλι είχε επιδείξει παραβατική συμπεριφορά, αλλά που το ένιωθε σαν δικό του και γι' αυτό εκείνο δεν προσπάθησε ποτέ να το κάψει, μόνο να το πλημμυρίσει. Αυτά.

Τις πρώτες μέρες στο καινούριο σχολείο έγινε η απόπειρα. Πήρε σπίρτα από το σπίτι και μάζεψε χαρτιά και πριονίδια από τις κούτες και έφτιαξε μια μικρή φωτιά, την οποία ήθελε πρώτα να απολαύσει –κάτι σαν κατασκήνωση δηλαδή–, αλλά μετά τα πράγματα ξέφυγαν και ευτυχώς οι υπόλοιποι πήραν είδηση πριν η φωτιά γίνει από μικρή μεγάλη. Όταν την έσβησαν και τον ρώτησαν πώς κατάφερε να μπει στην αποθήκη, ο χαμένος είπε ότι άνοιξε την κλειδαριά με έναν τρόπο που είχε δει στην τηλεόραση, πράγμα που σαφώς δεν ήταν αλήθεια, αλλά κανένας δε σκέφτηκε να επιμείνει ούτε να ελέγξει το χαλαρό παραθυράκι στο κάτω μέρος της κεντρικής πόρτας, γιατί όλα τα περίμεναν από εκείνον – και κυρίως η μητέρα του.

Ο τρίτος χαμένος λοιπόν είχε μπει στην αποθήκη από το κάτω παραθυράκι της παλιάς πόρτας, που μπορούσε να ανοίξει ο οποιοσδήποτε, ακόμα και ο αέρας, με ένα ελαφρύ σπρωξιματάκι. Όταν τον βρήκαν λιπόθυμο και καπνιστό σαν ζαμπόν ιβηρικό, οι πυροσβέστες τον ρώτησαν γιατί δεν είχε βγει έξω –μπορεί και να πέθαινε εκεί μέσα– και εκείνος μουρμούρισε ένα «μπα, γιατί, αφού,

δεν» και τίποτε άλλο. Η μητέρα του έμεινε άφωνη για λίγο και αυτό ήταν άθλος από μόνο του.

Γι' αυτό που έκανε όμως τιμωρήθηκε πολύ αυστηρά και υποχρεώθηκε να μείνει χωρίς χαρτζιλίκι για έναν ολόκληρο μήνα, αλλά, όταν όλο αυτό τελείωσε και όλοι ξέχασαν τι είχε συμβεί, εκείνος άρχισε να ξανακάνει συχνές επισκέψεις στο υπόγειο και να περνά καλά και φίνα, μακριά από τα υπόλοιπα μη παραβατικά παιδιά και μακριά από το γραφείο της διευθύντριας του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, της δόκτορος Μάρθας Αυγερινού και σεβαστής του μητέρας. Αυτά για τον Στέφανο Αυγερινό, αυτό τον θρύλο της παραβατικότητας και τον βιρτουόζο του σπέρτου. Αυτά.

* * *

Αυτοί ήταν οι τρεις χαμένοι της πρώτης γυμνασίου του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, του καινούριου αυτού κοσμήματος της πόλης που εφάρμοζε όλες τις νέες μεθόδους παιδαγωγικής και πειθαρχίας. Η διευθύντριά του Μάρθα Αυγερινού ήταν απόλυτα σίγουρη ότι το σχολείο της θα γινόταν το καλύτερο της χώρας και γι' αυτό δήλωσε τη συμμετοχή του σε διαγωνισμό, για να πάρει και βραβείο. Πού να 'ξερε η έρμη ότι εκείνη ακριβώς τη μέρα της επιθεώρησης όλο το σχολείο, αλλά και ένα μέρος του Ανθόπυργου θα εξαφανίζονταν και γι' αυτό δε θα ευθυνόταν κανένας άλλος παρά το καμάρι της, το παλικάρι της, ο γιος της! Αλλά όλα

αυτά αργούν ακόμα. Κάντε λοιπόν υπομονή γιατί πρέπει σε αυτό το σημείο να εξηγήσω πώς οι χαμένοι από τρεις έγιναν τέσσερις.

2

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ της 29ης Νοεμβρίου πολλά θα γίνονταν, πολλά και απρόσμενα. Είχε περάσει ήδη αρκετός καιρός από την αρχή της σχολικής χρονιάς και απέμενε λίγος για το τέλος της ημερολογιακής χρονιάς, εκείνης που κλείνει με μελομακάρονα και κάλαντα. Εκείνη την ίδια μέρα λοιπόν, πρωί πρωί, μπήκαν όλοι οι χαμένοι σιωπηλοί στην τάξη. Ο καθένας μόνος του, ο καθένας με μούτρα, ο καθένας στον κόσμο του, χωρίς να έχουν ακόμη ανταλλάξει κουβέντα μεταξύ τους από την αρχή του έτους. Η φιλία τους όμως ήταν μοιραία και είχε προδιαγραφεί.

Τώρα, αν ρωτούσες τους χαμένους αν ένιωθαν χαμένοι, ξενέρωτοι δηλαδή και λούζερς, κανένας από αυτούς δε θα έλεγε ναι. Αν τους ρωτούσες βέβαια αν ένιωθαν χαμένοι γιατί βρέθηκαν ξαφνικά –και χωρίς να ξέρουν ακριβώς πώς– σε καινούριο σχολείο έτσι, επειδή οι γονείς τους σκέφτηκαν ότι είναι καλύτερο να φοιτάς σε ένα σχολείο που ήταν πρώην μουσείο και είχε γεμίσει με σπουδαία ταλέντα και επιστήμονες από όλη τη χώρα, ε, τότε, θα σου έλεγαν σίγουρα ναι. Ναι, ήταν χαμένοι στη μετάφραση

ενός έργου χωρίς τίτλο. Τον τίτλο όμως θα τον έδιναν εκείνοι, αλλά αυτό δεν το ήξεραν ακόμη και γι' αυτό ένιωθαν χαμένοι, χαμένοι σαν πουλιά στα βάθη του ωκεανού, σαν κομμάτια φτηνού κάρβουνου σε τραπεζική θυρίδα, σαν πολικές αρκούδες σε νησί της Καραϊβικής.

Ο Ντίνος κάθισε στο θρανίο, έλεγξε για μια τελευταία φορά αν το δεύτερο σάντουιτς του ήταν στη θέση του και ύστερα έβηξε και ετοιμάστηκε να ακούσει τον δόκτορα Μιχαήλ Πελώνη, πρώην λέκτορα της Διδακτικής της Ιστορίας σε πανεπιστήμιο του εξωτερικού και νυν φιλόδοξο καθηγητή στο πρότυπο σχολείο τους, που είχε σκοπό να κάνει τα μυαλά των παιδιών να ανθίσουν, να αναρριχηθούν, να γίνουν κορυφές και στέγες και άλλα τέτοια βοτανολογικά και αρχιτεκτονικά, που τους είχε πει στην αρχή της χρονιάς και επαναλάμβανε κάθε τόσο.

Ο Μάνος Αναγνωστόπουλος κάθισε δίπλα στον Ντίνο Λούλη χωρίς να του ρίξει ούτε μια ματιά, πετώντας την μπάλα εδώ κι εκεί στα ανοιχτά, όλο λατρεία, χέρια των συμμαθητών του, που ένιωθαν τιμή και δόξα με κάθε βολή δική του, γιατί ο Μάνος ήταν μεγάλο ταλέντο και έπαιζε στην Εθνική Παίδων και ήδη όλοι έλεγαν ότι τα δυο του πόδια άξιζαν δύο εκατομμύρια το καθένα, αλλά ο Ντίνος αυτό δεν το δεχόταν, σίγουρα όχι για το αριστερό, σίγουρα όχι για το δεξί. Αυτά συλλογιζόταν ο Ντίνος Λούλης καθώς ο Μάνος Αναγνωστόπουλος βολευόταν επιτέλους στην καρέκλα και τοποθετούσε την μπάλα κάτω από αυτή και έδινε τέλος μια χαρούμενη

γροθιά στο μπράτσο του Ντίνου έτσι, για το καλό της μέρας.

«Όλα καλά, φίλε;» τον ρώτησε και ο Ντίνος χαμογέλασε ψυχρά, γιατί ο Μάνος συμπεριφερόταν λες και στεκόταν πέντε σκαλιά πάνω από αυτόν.

«Ναι» είπε.

«Με είδες σήμερα στο γήπεδο;»

«Ναι, και έχω κάποιες σημειώσεις» ξεκίνησε να λέει ο Ντίνος, αλλά δεν πρόλαβε να εξηγήσει.

Ο Μάνος κοίταξε κάτω κάπως αμήχανα και αποφάσισε να μην ασχοληθεί περισσότερο με τον διπλανό του. Το βλέμμα του μετακινήθηκε στον άλλο χαμένο της τάξης, που δεν ήταν έξυπνος όπως ο πρώτος και που σίγουρα έγινε δεκτός στο σχολείο γιατί ο πατέρας του ήταν ο γνωστός Ρένος Χρυσός, ποπ είδωλο, παρουσιαστής στην τηλεόραση και επιχειρηματίας. Είδε δηλαδή τον Αντώνη Χρυσό, τυλιγμένο στη γνωστή μαυρίλα του, που καθόλου δε θύμιζε τον χαμογελαστό πατέρα του, τη χαρά της ζωής, το γλέντι του σύμπαντος. Ο Αντώνης έχασε το μικρό σκαλάκι, παραπάτησε, αλλά αυτό δεν προκάλεσε καμιά αλλαγή στη μαύρη έκφρασή του, που εκείνος τη φορούσε τιμή του και καμάρι του, σαν μετάλλιο και σαν βραβείο, κουνώντας το κεφάλι του πάνω κάτω σε έναν ρυθμό που κανένας άλλος δεν άκουγε γιατί ήταν σφηνωμένος μόνο στα δικά του αυτιά.

Ο Στέφανος Αυγερινός μπήκε τελευταίος, όχι μόνο από τους χαμένους, αλλά κι από όλους, και κάθισε στο

πρώτο θρανίο, εκεί που μπορούσαν όλα τα καθηγητικά μάτια να τον παρακολουθούν καλύτερα, εκεί που γινόταν αθώα λεία στα ύπουλα σχέδιά τους.

«Λοιπόν» είπε ο δόκτωρ Μιχαήλ Πελώνης. «Τάξη, σήμερα έχουμε μια καινούρια προσθήκη. Ίσως κάποιοι να την έχετε δει στο διάλειμμα».

«Τι θα πει “προσθήκη”;» ρώτησε ο Στέφανος Αυγερινός.
«Μια νέα μαθήτρια».

«Και γιατί δε λες “μια νέα μαθήτρια”;»

«Γιατί υπάρχουν πολλοί τρόποι να πεις ένα πράγμα».

«Και γιατί δεν το λες με τον πιο απλό;» ρώτησε ο Στέφανος Αυγερινός με το γνωστό του ύφος.

«Στέφανε Αυγερινέε!» ακούστηκε τότε μια φωνή όλο ένταση και τρόμο και ντροπή και αισχύνη – και ήταν βεβαίως η φωνή της μητέρας του, που βρισκόταν στην πόρτα και παρακολουθούσε τα ταλέντα του γιου της να ξεδιπλώνονται ένα ένα.

Ο Στέφανος γύρισε και είδε τη διευθύντρια του Πρύτυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου δόκτορα Μάρθα Αυγερινού να κρατάει από το χέρι ένα κορίτσι που την έφτανε σχεδόν στο ύψος, με κατάμαυρα καρέ μαλλιά, με πανέξυπνα μάτια και στόμα σαν μπουμπουκί.

Τα υπόλοιπα στόματα σώπασαν. Τα πόδια σταμάτησαν να πηγαίνουν και να έρχονται. Η Μαρίνα Γρηγοριάδου, η πρόεδρος της τάξης, έκανε ένα νεύμα τάχα αδιάφορο και όλοι περίμεναν να ακούσουν.

«Να σας παρουσιάσω τη Λίζι Γκριν, εξαιρετική μαθή-

τρια και αθλήτρια πεντάθλου, πιανίστρια με πάθος στον Μπετόβεν και με ιδιαίτερη δεξιότητα στην πρακτική αρμονία, που θα ενταχθεί στην τάξη σας» είπε η κυρία Αυγερινού. «Παιδιά, καλωσορίστε την!»

Όλοι είπαν ένα «Καλώς όρισες» όπως το ήθελε ο καθένας, άλλος νερόβραστο, άλλος ενθουσιώδες, άλλος σαν να άλλαξε η τύχη του – αυτός ήταν ο Μάνος, που λίγο έλειψε να κάνει σουτ, τόση ευφροσύνη ένιωσε η ψυχή του.

«Μαρίνα, είμαι βέβαιη ότι εσύ και η υπόλοιπη τάξη θα υποδεχτείτε όπως πρέπει τη Λίζι. Βοηθήστε την, αν χρειαστεί, γιατί ήρθε από την Αμερική και ίσως να δυσκολεύεται ακόμα με τη γλώσσα» συμπλήρωσε η κυρία Αυγερινού.

«Ναι, βέβαια, μείνετε ήσυχη» είπε η Μαρίνα κουνώντας την ψηλή κοτσίδα της πέρα δώθε.

«Και ενημερώστε την για τα κλαμπ, ώστε να ενταχθεί κάπου. Η μέρα πλησιάζει!» είπε η κυρία Αυγερινού χτυπώντας παλαμάκια.

«Βέβαια» είπε η Μαρίνα χωρίς να κουνάει πια την κοτσίδα, γιατί δεν άντεχε άλλο να βλέπει τον Μάνο να ξεροσταλιάζει με το νέο κορίτσι.

«Λοιπόν» είπε ο κύριος Πελώνης. «Όλα τακτοποιήθηκαν. Συνεχίζουμε το μάθημα».

«Εεε...» είπε η Λίζι δισταχτικά, γιατί στεκόταν ακόμη δυο βήματα από την είσοδο της τάξης, τρία από τον πίνακα.

«Α, ναι, κάπου να καθίσεις. Ε, εμπρός, κάθισε, Λίζι, παιδί μου. Τι περιμένεις;»

Και η Λίζι κάθισε. Στη μόνη ελεύθερη θέση που υπήρχε, δίπλα στον Στέφανο Αυγερινό, περήφανο μαθητή της βάσης, και μπροστά από το μαύρο σκοτάδι και άραχνο, μαύρο σαν καλιακούδα, του Αντώνη Χρυσού.

«Λοιπόν, σήμερα θα ασχοληθούμε με την Αργεντινή και την ιστορία της. Γνωρίζεις την Αργεντινή, Λίζι, παιδί μου;»

«Ναι, βεβαίως. Βρίσκεται εις την αμερικανικήν ήπειρον, βρέχεται από τον Ατλαντικόν ωκεανόν, ενώ εις το νοτιότερον άκρον της συναντούμε τη Γη του Πυρός.»

«Ω, τι ωραία ελληνικά» είπε ο κύριος Πελώνης, που του άρεσαν αυτά τα ψαγμένα, αλλά όλοι οι άλλοι –και κυρίως η Μαρίνα– έβαλαν τα γέλια και ψιθύρισαν «χαμένη».

Η Λίζι γύρισε προς τον Στέφανο.

«Τι έκανα;» ρώτησε.

«Κόψε τα “ν” και τα “νοτιότερα”» της είπε εκείνος και σήκωσε τον αντίχειρα για να της δείξει ότι όλα θα πάνε καλά.

«Ευχαριστώ» είπε εκείνη και τον άγγιξε απαλά στον ώμο και εκείνος τον άφησε εκεί να ίσταται, στο ίδιο μέρος, στην ίδια θέση, μήπως και αποφασίσει η Λίζι Γκριν να τον ξαναγγίξει, μέχρι που βεβαίως έπαθε κράμπα και αποφάσισε να κινήσει τα μακριά χέρια και πόδια του εδώ κι εκεί.

Στο διάλειμμα κανένα από τα κορίτσια δεν τη γύρε-

ψε και κανένα από τα αγόρια δεν της είπε κάτι για τα κλαμπ. Η Μαρίνα, η πρόεδρος, βγήκε από την αίθουσα χαμογελώντας και ύστερα την είπε ξανά χαμένη και γι' αυτό η Λίζι πέρασε το διάλειμμα κοντά στο γήπεδο ποδοσφαίρου, ανάμεσα στο κυπαρίσσι και στο δεξί δοκάρρι, χωρίς παρέα και χωρίς κουβέντα καμιά. Όλα της φαινονταν διαφορετικά, όλα της φαινονταν μουντά σε αυτό το σχολείο και δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε.

Με το τέλος της σχολικής μέρας τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Είχε δει τον Ντίνο που παρακολουθούσε το παράξενο φως στο προηγούμενο διάλειμμα και τον πλησίασε, τον άγγιξε στον ώμο και τον κοίταξε στα μάτια. Εκείνος ταραχτήκε και τρόμαξε και αναστατώθηκε, περιμένοντας σαστισμένος μια εξήγηση.

«Διέκρινες κι εσύ τις περίεργες κινήσεις του φωτός;» ρώτησε η Λίζι.

Εκείνος την τράβηξε από το χέρι απότομα, την έβγαλε έξω από την τάξη και της έκλεισε το στόμα. Εκείνη, καθότι αθλήτρια, τον έριξε κάτω με μια λαβή πίσω από το γόνατο και του είπε να μην την ξαναρπάξει έτσι και του χαμογέλασε γλυκά.

«Κι εσύ να μην ανοίγεις το στόμα σου και όποιον πάρει ο χάρος» είπε ο Ντίνος Λούλης καθώς έβρισκε και πάλι τα πόδια του.

«Ποιος είναι ο Χάρης;» ρώτησε εκείνη.

«Ο Ρώμας» είπε εκείνος. «Δεν τον ξέρεις; Γνωστός ηθοποιός».

«Ο ποιος;»

«Θα σου πω, ακολούθησέ με».

«Πού πάμε;» ρώτησε η Λίζι.

«Στο μπακάλικο της Σούλας Λούλη».

«Μα δε θέλω να πάρω κάτι...»

«Θα θέλεις όμως να ακούσεις αυτό που θα σου πω»
είπε εκείνος και ένωσε περίπου σαν τον Τζέιμς Μποντ και ήταν απόλυτα σίγουρος ότι εκείνη τη στιγμή, σε αυτή τη χώρα, σε αυτό τον πλανήτη, κανένας δεν ήταν πιο κουλ από εκείνον, ούτε ο Μάνος Αναγνωστόπουλος ούτε η Ιωάννα της Λορραίνης ούτε ο Αλβέρτος Αϊνστάιν ούτε κανένας άλλος τυχαίος – και τον ώμο του προσπάθησε να τον κρατήσει στην ίδια θέση.

3

ΣΤΟ ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ ο Ντίνος Λούλης έκανε αυτό που έκανε πάντα. Άνοιξε το ψυγείο, πήρε ένα σάντουιτς, πανομοιότυπο με εκείνο που είχε φάει πριν από μερικές ώρες, και ύστερα έγνεψε στη Λίζι να τον ακολουθήσει στο πίσω μέρος, στην αποθήκη, εκεί όπου υπήρχε ησυχία και μπορούσαν να τα πουν χωρίς να τους διακόψουν. Δεν έμειναν όμως ακριβώς στον χώρο της αποθήκης, γιατί πίσω από τις μεγάλες κούτες υπήρχε μια μικρή πορτούλα και ετοιμάστηκαν να μπουν μέσα.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» ρώτησε ο Ντίνος, που ακόμα πίστευε πως ήταν μυστικός πράκτορας – για να μην πούμε η πιο σημαντική ανθρώπινη ύπαρξη αυτού του πλανήτη.

Αν κατέβαιναν εξωγήινοι εκείνη τη στιγμή και ζητούσαν ένα δείγμα ανθρώπου, ο Ντίνος θα ρωτούσε: «Τον μέσο όρο ή κάτι το εξαιρετικό;». Κι αν έλεγαν «κάτι το εξαιρετικό», θα μάζευε τα μπογαλάκια του και θα πήγαινε μαζί τους.

«Πεινώ» είπε η Λίζι και έδειξε το σάντουιτς.

«Α, ναι» είπε εκείνος. «Γιατί δεν πήρες ένα;»

«Χωρίς να πληρώσω;»

«Εγώ τα φτιάχνω».

«Εσύ;»

«Ναι, αυτό είναι το μπακάλικό της μητέρας μου».

«Η Σούλα Λούλη είναι η μητέρα σου;»

«Αφού με λένε Ντίνο Λούλη».

«Και τη βοηθάς;»

«Ναι, με τα σάντουιτς και τα λογιστικά» είπε ξανά ο Ντίνος χτυπώντας το κεφάλι του με τον δείκτη του δεξιού χεριού, θέλοντας να δείξει ότι είναι διάνοια.

«Και είναι καλό;»

«Ποιο; Το μυαλό μου; Χα...»

«Όχι, το σάντουιτς».

«Άριστο, όπως το μυαλό μου. Άσε να σου φέρω ένα» είπε τέλος εκείνος ανοίγοντας την πόρτα. «Εσύ μην ανοίξεις σε κανένα, εκτός κι αν ακούσεις αυτό» συμπλήρωσε στο τέλος, χτυπώντας την πόρτα με τρεις ήχους του ενός τετάρτου και τρεις του ενός ογδούου. «Είναι τρεις ήχοι...»

«... του ενός τετάρτου και τρεις του ενός ογδούου».

«Ναι, ακριβώς» είπε εκείνος και έδειξε ξανά το κεφάλι του και ύστερα το κεφάλι της Λίζι χαμογελώντας, θέλοντας μάλλον να εξηγήσει ότι τα δυο κεφάλια επικοινωνούσαν.

Όταν ο Ντίνος βγήκε έξω, η Λίζι κατάλαβε ότι αυτό το μέρος της αποθήκης δεν ήταν ένα απλό δωμάτιο, αλλά το σπίτι του Ντίνου· στο βάθος, πίσω από ένα διαχωριστικό, υπήρχαν δυο κρεβάτια και κοντά στην πόρτα μια μικρή κουζίνα. Στους τοίχους κρέμονταν ράφια με

βιβλία, μια αφίσα του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, ενώ δίπλα από το κρεβάτι ήταν ένα γραφείο, το πιο συγυρισμένο μέρος του μικρού χώρου, στο οποίο βρισκόταν ένας υπολογιστής, και πιο μέσα ήταν μια μικρή τουαλέτα με ντους.

Ο Ντίνος γύρισε αρκετά γρήγορα, αλλά τα χτυπήματα στην πόρτα δεν ήταν τέταρτα και όγδοα, αλλά άγρια και ζοφερά και συνοδεύτηκαν κάποια στιγμή από μια κλοτσιά. Η Λίζι άνοιξε την πόρτα κάπως θυμωμένη και μπροστά της αντίκρισε τον Ντίνο ανάμεσα σε δυο ψηλά αγόρια, τον διπλανό της, τον Στέφανο Αυγερινό, και τον άλλο που καθόταν πίσω της και που ακόμα δεν είχε μάθει το όνομά του.

Η Λίζι τούς κοίταξε με απορία ενώ έμπαιναν μέσα και καθώς ο Ντίνος τής έδινε ένα υπέροχο σάντουιτς με μοτσαρέλα, ντομάτα και φύλλα βασιλικού.

«Σου έφερα το τετράδιό σου» είπε ο Στέφανος γρυλίζοντας. «Πρόσεξα ότι το άφησες».

«Εγώ το πρόσεξα» διαμαρτυρήθηκε το δεύτερο αγόρι.

«Εγώ είμαι ο διπλανός της. Έχω καθήκον» είπε ο Στέφανος σηκώνοντας το χέρι του πάνω, λες και ορκιζόταν πριν δώσει κατάθεση.

«Τι; Να το κάψεις;» φώναξε ο Αντώνης.

«Με προκαλείς; Πρόσεχε γιατί θα δεις τι θα σου κάνω» είπε ο Στέφανος και έδειξε τις γροθιές του.

«Η μάνα σου να δεις τι θα κάνει μετά σ' εσένα» είπε ο Αντώνης και κρύφτηκε πίσω από τον Ντίνο.

«Άσε με!» φώναξε ο Ντίνος. «Χαμένε!»

«Χαμένος είσαι εσύ».

«Εσύ» φώναζαν τώρα και οι τρεις χαμένοι καθώς η Λίζι έτρωγε το σάντουιτς της με ύφος θεατή που βλέπει κάτι αρκετά καλό στο σινεμά, αλλά δεν μπορεί να αφήσει και το ποπ κορν στην άκρη.

Συνέχισαν έτσι ώρα πολλή να κυλιούνται κάτω άτσαλα, να χτυπούν στις άκρες των επίπλων του στενάχωρου δωματίου, να βγάζουν κραυγές, μέχρι που οι ήχοι και τα «μα είναι τόσο νόστιμο» και «είναι υπέροχο» και «είναι ό,τι πρέπει αυτό το αμφίψωμον» σταμάτησαν.

«Όχι αμφίψωμον. Σάντουιτς!» είπε ο Αντώνης τραβώντας τον Ντίνο πάνω.

«Ποιος σου έμαθε να μιλάς ελληνικά;» ρώτησε ο Στέφανος και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Ο πατέρας μου, είναι καθηγητής Γλωσσολογίας στο πανεπιστήμιο» είπε εκείνη κοιτώντας στο πάτωμα.

«Α, τώρα εξηγείται» είπε ο Στέφανος. «Τίποτε καλό δε βγαίνει από τους καθηγητές και τους διδάκτορες».

Ο Ντίνος τον σκούνησε. Ο Αντώνης έβαλε τα γέλια. Η Λίζι όμως δεν είπε τίποτε. Συνέχισε να χαμογελά, ευχαριστημένη με το σάντουιτς που είχε φάει και κοιτάζοντας το τετράδιό της.

«Μα δεν έγραφα κάτι εντός αυτού» είπε.

Οι τρεις χαμένοι ξαναγέλασαν, αλλά η Λίζι δε φάνηκε να ενοχλείται. Σε λίγο η πόρτα χτύπησε ξανά. Και οι τέσσερις σώπασαν. Μέσα μπήκε η κυρία Σούλα Λούλη,

η μητέρα του Ντίνου Λούλη και ιδιοκτήτρια του γνω-
στού μπακάλικου «Το μπακάλικο της Σούλας».

«Γεια» είπε κοιτώντας περίεργα τριγύρω. «Ποιοι εί-
στε εσείς;»

«Φίλοι του Ντίνου».

«Μα ο Ντίνος δεν έχει φίλους» είπε εκείνη.

Μετά από σκέψη όμως συνέχισε:

«Τελικά ίσως είχε δίκιο η κυρία Αυγερινού. Το σχολείο
της πραγματικά βρίσκει λύσεις. Λοιπόν, άκου, Ντίνε: Την
πρώτη μέρα που είχε αγώνα στο γήπεδο πουλήσαμε δε-
καέξι σάντουιτς και την επόμενη φορά είκοσι τέσσερα
και την τελευταία τριάντα έξι. Πόσα θα χρειαστούμε αυ-
τή τη φορά, αν συνεχίζουμε με τους ίδιους ρυθμούς;»

«Πενήντα τέσσερα» είπε ο Ντίνος.

«Τι θα πει πενήντα τέσσερα; Γιατί πενήντα τέσσερα;»
ρώτησε ο Στέφανος. «Μη λες βλακείες».

«Ναι, γιατί σε κάθε αγώνα οι πωλήσεις μας αυξάνο-
νται κατά πενήντα τοις εκατό. Φυσικά, έτυχε να έχου-
με μοτίβο. Αποκλείεται να συνεχίσουμε ακριβώς έτσι»
εξήγησε ο Ντίνος.

«Κουλ» είπε ο Αντώνης.

«Α, εντάξει» είπε και ο Στέφανος χωρίς να καταλα-
βαίνει.

«Είναι πολλά, θα προλάβουμε;»

«Ναι, έχω αυτούς τους χαμένους» είπε ο Ντίνος δεί-
χνοντας τους υπόλοιπους. «Αν θέλουν να μείνουν εδώ,
θα βοηθήσουν».

«Ντίνε, μη λες χαμένους τους φίλους σου» είπε η κυρία Σούλα Λούλη κουβαλώντας τα υλικά στη μικρή κουζίνα. «Εδώ είναι οι οδηγίες. Άρα θα φτιάξετε είκοσι πέντε με ζαμπόν και τυρί, δεκαπέντε με μοτσαρέλα, ντομάτα και βασιλικό και δεκατέσσερα με παρμεζάνα, ρόκα και προσούτο. Εντάξει;» ξαναρώτησε κοιτάζοντας τριγύρω ανιχνευτικά.

«Ναι» είπε ο Ντίνος.

«Είμαστε εντάξει;» ξαναρώτησε τους υπόλοιπους με το δεξί φρύδι ανασηκωμένο.

«Ναι, είμαστε» είπαν εκείνοι κατεβάζοντας τα κεφάλια.

Η Λίζι ακόμη χαμογελούσε.

ΟΤΑΝ ΕΙΣΑΙ στη γραμμή παραγωγής, σε εργοστάσιο, σε φάμπρικα, πες το όπως θες, δεν κάνει να μιλάς, δεν κάνει να γυρνάς αριστερά και δεξιά, δεν κάνει να σηκώνεις κεφάλι. Πρέπει μόνο να κοιτάς τη δουλειά σου, κυριολεκτικά και μεταφορικά, να την κάνεις και να σιωπάς. Αλλά εκείνοι δε σιωπούσαν γιατί κάτι τους έτρωγε. Τους έτρωγε! Τι να κάνουμε; Τον Αντώνη και τον Στέφανο δηλαδή. Και το ερώτημα ήταν ένα: Γιατί η Λίζι Γκριν, το πιο υπέροχο χαμογελαστό κορίτσι στον κόσμο, διάλεξε τον Ντίνο Λούλη για να κάνει παρέα; Αυτό ήταν σίγουρα ένα μυστήριο για δυνατούς λύτες. Εκτός κι αν δεν τον διάλεξε εκείνη. Εκτός κι αν ήταν τυχαίο. Τυχαίο, αλλά όχι αμελητέο. Αυτό ποιος το είπε; Το είπε μια φορά ο Ντίνος Λούλης, που ήξερε και τι σήμαινε και είχε πει αυτολεξεί «αυτό το σφάλμα είναι στατιστικά αμελητέο», αλλά κανένας άλλος δεν κατάλαβε. Μόνο η κυρία Μαρκάκη των μαθηματικών μπήκε στο νόημα και δάκρυσε και είπε ότι δεν ήταν δάκρυα λύπης, αλλά χαράς.

Ήταν ο Ντίνος Λούλης μαθηματική διάνοια; Ήταν. Αυτό ήταν ξεκάθαρο. Τα παιδιά που γίνονταν αποδεκτά

στο καινούριο σχολείο της δόκτορος Αυγερινού έπρεπε απαραίτητα να μένουν κοντά στο σχολείο, αλλά πρωτίστως έπρεπε να έχουν αποδεδειγμένα ταλέντα και ικανότητες. Και η αλήθεια είναι ότι όλοι είχαν. Ο Μάνος είχε ταλέντο στο ποδόσφαιρο, η Μαρίνα στη ζωγραφική, ο Γιώργης έγραψε ήδη το πρώτο του βιβλίο. Οι μόνοι που δεν είχαν ταλέντα ήταν ο Αντώνης, που έγινε δεκτός λόγω των διάσημων γονιών του, και ο Στέφανος, που βρισκόταν στο σχολείο γιατί, όπως όλοι ήξεραν, η διευθύντρια του Εκπαιδευτηρίου ήταν και μητέρα του και δεν τη βόλευε να τον πετά κάθε πρωί σε άλλο σχολείο.

Ο Στέφανος ήταν εκεί γιατί έτσι βόλευε και ο Αντώνης γιατί έτσι έπρεπε. Η Λίζι όμως γιατί ήταν εκεί; Ποιο ήταν το ταλέντο της; Το πιο σημαντικό από όλα εκείνα που είπε η κυρία Αυγερινού; Το πιο σπουδαίο; Και γιατί την ξεσήκωσαν από την Αμερική και την έφεραν στο δικό τους μικρό σχολείο; Και γιατί η Λίζι προτίμησε να κάνει παρέα με τον Ντίνο Λούλη, μαθηματική διάνοια μεν, αλλά άτομο με παντελή έλλειψη κοινωνικότητας, που δεν έχει φίλους ούτε για δείγμα δε; Μυστήρια! Πολλά μυστήρια! Και πουθενά μια εξήγηση!

Ο Στέφανος άπλωνε το βούτυρο και η Λίζι έκοβε τις ντομάτες, ο Αντώνης έβαζε τα τυριά και τα αλλαντικά και ο Ντίνος τα έλεγε όλα, έκοβε τις άκρες που δεν ήταν όμορφες και συμμετρικές και πακέταρε τα σάντουιτς, βάζοντας πάνω στο σελοφάν μια στάμπα που έλεγε «Φρέσκα Λούλης». Καθόλου πετυχημένο όνομα, αν ρω-

τούσες τον Αντώνη Χρυσό, αλλά ήταν καλό το προϊόν κι εξάλλου αυτή ήταν η πρώτη επιχείρηση του Ντίνου. Άλλωστε, αν το σκεφτόταν περισσότερο, τουλάχιστον ο Ντίνος Λούλης κάτι έκανε, ενώ εκείνος τι είχε κάνει μέχρι τώρα στη ζωή του;

Και τι τον ένοιαζαν τον Αντώνη όλα αυτά; Είχε διάφορα να κάνει το απόγευμα: να ακούσει μουσική, να κάνει πως γράφει στίχους, να δει τον πατέρα του σε μια συναυλία που έδινε για φιλανθρωπικό σκοπό και που καθόλου δεν ήθελε να την παρακολουθήσει, γιατί ο πατέρας του είχε πατήσει τα σαράντα και συμπεριφερόταν ακόμα σαν νεανικό είδωλο και χοροπηδούσε εδώ κι εκεί σαν κατσίκι. Δηλαδή απλά ωρίμασε, ρε φίλε, ήθελε να πει.

Αυτά σκεφτόταν ο Αντώνης καθώς κοίταζε με αηδία τον άλλο που είχε σφηνωθεί δίπλα του για να είναι κοντά στη Λίζι. 'Ντάξει, ρε φίλε, άσε μας να αναπνεύσουμε. Και να πεις ότι ο Στέφανος Αυγερινός ήταν κανένας μικροκαμωμένος; Ήταν κοτζάμ μαντράχαλος, με παραβατική συμπεριφορά και απαίσιους τρόπους, και τώρα αυτός ο απολίτιστος, ο βάρβαρος, ο παραβάτης ήταν δίπλα στη Λίζι και χαμογελούσε λες και κάποιος του είχε δώσει ένα κουτί με αστέρια. Α, καλό είναι αυτό για στίχος, «ένα κουτί με αστέρια δώσε μου και...». Αυτό το «και» ήταν πάντα το πρόβλημα και ο Αντώνης δεν μπορούσε να ξεκολλήσει και να πάει παρακάτω. «Δεν πειράζει. Ας' το, είναι πολύ μελό. Ξέχασέ το, φίλε» είπε στον εαυτό του. Και ο άλλος να χαμογελάει, αυτός ο Ντίνος

Λούλης. Γιατί να μη χαμογελάει δηλαδή, με τους τρεις ηλίθιους που είχε να του δουλεύουν χωρίς να τους πληρώνει, χωρίς να τους πετά ούτε καν ένα σάντουιτς ή ένα κομμάτι μοτσαρέλα;

«Και πώς ήταν το προηγούμενό σου σχολείο;» ρώτησε ο Αντώνης τη Λίζι και εκείνη χαμογέλασε πιο πλατιά.

Τα μάτια της έγιναν ακόμα πιο όμορφα και από τον καλοκαιρινό ουρανό, με τόσο φως, τόση χαρά. Καλός στίχος, αλλά και πάλι πολύ μελό, βρε παιδί μου, σκέφτηκε ο Αντώνης.

«Πολύ καλά τα περνούσαμε» είπε εκείνη.

«Και σαν τι έκανες όλη μέρα;»

«Το πρωί μαθήματα και τα απογεύματα αθλητισμό και μουσική και γλώσσες».

«Θέλεις να πεις γλώσσα» τη διόρθωσε ο Ντίνος χωρίς να την κοιτάξει, γιατί μετρούσε το ζαμπόν με τον χάρακα και το έβρισκε μεγαλύτερο από ό,τι έπρεπε.

«Όχι, γλώσσες. Κάθε μήνα έκανα άλλη».

«Χμ» είπε ο Στέφανος.

«Ένα λεπτό» είπε ο Αντώνης. «Πόσες μιλάς;»

«Α, δε θυμάμαι. Εκμαθαίνω περίπου μία τον μήνα».

«Δεν εκμαθαίνεις, μαθαίνεις» είπε ο Ντίνος αυστηρά, σηκώνοντας ψηλά τον χάρακα.

«Ναι, εντάξει».

«Και από πότε μαθαίνεις;»

«Από τα πέντε μου» είπε εκείνη συνεχίζοντας να κόβει ντομάτες.

Οι άλλοι σταμάτησαν. Σταμάτησαν εκείνη τη στιγμή. Μαχαίρια βρίσκονταν στον αέρα, σαλάμια έπεφταν άγαρμπα εδώ κι εκεί, η μοτσαρέλα πιο πέρα.

«Δεν το πιστεύω» είπε ο Ντίνος.

Εκείνη δεν είπε τίποτε.

«Θέλω να πω, δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο».

«Συμβαίνει» είπε εκείνη.

«Σε ποιον;»

«Σ' εμένα».

Έπειτα όλοι παράτησαν τις δουλειές τους και τη ρωτούσαν λέξεις. Έβαζαν μια λέξη στα ελληνικά στον υπολογιστή και ζητούσαν από το google να τη μεταφράσει σε όλες τις γλώσσες: αγγλικά, γαλλικά, πορτογαλικά, ρωσικά... Τίποτε δεν της ξέφευγε της Λίζι. Μετά προσπάθησαν με τις νεκρές γλώσσες, αλλά όλες οι λέξεις ήταν μέσα στο μυαλό της, χαραγμένες και καλά φυλαγμένες. Ύστερα έψαξαν ρητά και φράσεις που ήταν σπάνιες, άλλες από γλώσσες που είχαν χαθεί. Ήξερε τα πάντα. Έλεγε τα πάντα, καταλάβαινε οποιοδήποτε κείμενο της έδειχναν. Και μετά έδειξε την ντομάτα και είπε: «Ντομάτα, tomato, tomate, tmatie, domate, romidor, tomatea, paradajz, tomàquet, rhwetekere» χαμογελώντας, όπως πάντα.

«'Ντάξει, 'ντάξει» είπε ο Ντίνος, που τώρα την κοιτούσε στα μάτια με απόλυτη προσοχή.

Εκείνη κοίταξε τριγύρω. Όλοι την κοιτούσαν με απόλυτη προσοχή. Αυτό την έκανε να σαστίσει για πρώτη φορά. Το χαμόγελο έφυγε από το πρόσωπό της, σαν

σφραγισμένο γράμμα που είχε αφήσει τα χέρια του αποστολέα.

«Δεν είναι και τίποτε» είπε. «Μην το πείτε σε κανέναν. Ο πατέρας λέει να μην το λέω».

«Χμ» είπε ο Αντώνης Χρυσός.

«Στους φίλους μου όμως μπορώ να το πω. Μέχρι τώρα δεν είχα, αλλά, τώρα που έχω, το λέω».

Εκείνοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Η Λίζι δεν είχε ιδέα πόσο ιδιαίτερο ήταν αυτό που μπορούσε να κάνει και δεν είχε ιδέα πόσο όμορφη ήταν. Καλά, δεν της το είχε πει κανείς;

«Και πόσο μεγάλο ήταν αυτό το σχολείο που πήγαινες;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Ναι, τι πληθυσμό είχε;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Πόσα παιδιά είχε θέλει να πει» είπε ο Αντώνης.

«Ξέρει πολύ καλά τι θέλω να πω» γρύλισε ο Ντίνος.

«Α, εγώ έκανα μάθημα στο σπίτι με τον πατέρα» απάντησε η Λίζι και συνέχισε να κόβει ντομάτες.

«Ρεμάλια» είπε τότε ο Στέφανος Αυγερινός, λες και ξύπνησε από ύπνο βαθύ «ειδοποιήστε τους δικούς σας για το πού βρισκόμαστε. Θα μείνουμε για ώρα εδώ».

Όλοι τον κοίταξαν με απορία. Του έκοβε του Στέφανου Αυγερινού, κι ας μην του φαινόταν.

* * *

Έτσι πέρασε η ώρα, με κουβέντες, ερωτήσεις και απαντήσεις, μέχρι που ο Στέφανος και ο Αντώνης έπρεπε να

πάνε στα σπίτια τους. Όταν έφυγαν, η Λίζι βοήθησε τον Ντίνο να βάλει τα σάντουιτς στο ψυγείο.

«Τελικά θα μου πεις;» ρώτησε εκείνη.

«Τα ελληνικά σου βελτιώνονται από τη μια στιγμή στην άλλη».

«Ναι, έτσι γίνεται συνήθως».

«Πότε ξεκίνησες να μαθαίνεις;»

«Στο αεροπλάνο, καθώς ερχόμασταν εδώ. “Να μη το πεις ούτε αυτό” μου είπε ο πατέρας. Εσύ δε θα το πεις, έτσι;»

«Δε θα το πω, αλλά κι εσύ σταμάτα να τα πετάς απόδω κι αποκεί».

«Να μη σου τα λέω;»

«Μόνο σ’ εμένα» είπε ο Ντίνος.

«Μόνο σ’ εμένα» είπε κι εκείνη και έδωσαν τα χέρια, που ήταν παγωμένα γιατί ήταν μέσα στο ψυγείο με τα σάντουιτς.

«Χμ» είπε ο Ντίνος.

«Μιλάω και με τα χέρια» είπε έπειτα η Λίζι – και το είπε και με τους δύο τρόπους.

«Χμ» είπε πάλι εκείνος και συνέχισε να τοποθετεί τα σάντουιτς με τη σωστή σειρά, κατά τιμή και είδος και σε απόσταση ενός εκατοστού το ένα από το άλλο. «Θα θέλεις να μάθεις γι’ αυτό που είδαμε στο γήπεδο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι...»

«Συμβαίνει κάθε μέρα στις δώδεκα και δώδεκα. Κά-

ποτε είναι τόσο δυνατό το φως του ήλιου, που δε φαίνεται, αλλά είναι πάντα εκεί. Μπορεί και να είναι σύνθημα. Κάτι σαν γλώσσα...»

«Είναι κώδικας μορς» είπε η Λίζι συνεχίζοντας να βάζει τα σάντουιτς στο ψυγείο όπως ο Ντίνος.

«Και τι λέει;»

«“Σώστε τις ψυχές μας”».

«SOS;»

«SOS».

Η ΚΥΡΙΑ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ είχε μπει με φόρα στην τάξη και έλεγε κάτι που από τον τρόπο της φαινόταν ότι όλοι θα έπρεπε να έχουν ήδη καταλάβει. Τα χείλη της κουνιούνταν, τα χέρια της κουνιούνταν και έλεγε διάφορα, αλλά κανείς δεν ξεχώριζε τι ήθελε να πει, ίσως γιατί κανείς δεν πρόσεχε, και γι' αυτό κάποια στιγμή αποφάσισαν επιτέλους να σωπάσουν και να ακούσουν.

«Σας το έχω ζητήσει από την αρχή της χρονιάς. Όλα τα παιδιά του σχολείου, όλα, πρέπει να δηλώσουν σε ποιο κλαμπ θέλουν να ανήκουν και το σχολείο και εγώ προσωπικά θα σας φέρουμε σε επαφή με κάποιον ειδικό στο συγκεκριμένο αντικείμενο. Σας ενδιαφέρει η φιλοσοφία; Θα σας βρούμε τον καλύτερο στοχαστή. Σας ενδιαφέρει το ποδόσφαιρο; Θα σας βρούμε τον καλύτερο προπονητή και από το εξωτερικό θα φέρουμε, αν χρειάζεται. Αυτό δεν είναι πρόβλημα, καθόλου. Ότι θέλετε εσείς. Εγώ είμαι εδώ για σας, αλλά πρέπει να πάρετε μια απόφαση».

Η κυρία Μαρκάκη την κοιτούσε λες και κοιτούσε το άπειρο. Το άπειρο, ακόμα ένας μαθηματικός γρίφος, σκεφτόταν. Πρέπει το άπειρο να αντιμετωπίζεται ως

αριθμός ή ως φιλοσοφική έννοια; Ύστερα άγγιξε το μενταγιόν της, που ήταν χρυσό και κατέληγε σε ένα οριζόντιο οχτώ, το σύμβολο του απείρου, και μετά έκανε μια κίνηση με το δάχτυλό της και το σχημάτισε στον αέρα. Δεν μπόρεσε όμως να συνεχίσει την ονειροπόλησή της, γιατί οι αγριοφωνάρες της κυρίας Αυγερινού την ξύπνησαν.

«Ο Ντίνος Λούλης, ο Αντώνης Χρυσός, η Λίζι Γκριν και ο Στέφανος Αυγερινός-Πολύβιος δεν έχουν ακόμη δηλώσει τι θέλουν να κάνουν» είπε ρίχνοντας ένα φαρμακερό βλέμμα στον γιο της.

Θα την πέθαινε εκείνο το παιδί, τέρμα.

Η κυρία Μαρκάκη, στο άκουσμα του ονόματος του Ντίνου Λούλη, ξύπνησε εντελώς. Δεν είχε δηλώσει ακόμη ο Ντίνος το κλαμπ της προτίμησής του; Μα σίγουρα θα έπρεπε να ανήκει στο Κλαμπ των Μαθηματικών, όχι μόνο να ανήκει, να είναι ο πρόεδρος και το καμάρι του, μεγάλος αρχηγός και ηγέτης, και μαζί με εκείνη, που ήταν αναγνωρισμένα η καλύτερη μαθηματικός της χώρας, αλλά και με τον σύζυγό της, που ήταν αναγνωρισμένα ο δεύτερος καλύτερος μαθηματικός της χώρας, θα έλυναν τόσες εξισώσεις, τόσα μυστήρια, ακόμα και το άλυτο πρόβλημα του Ρίμαν. Το ερώτημα είναι αν υπάρχει συστηματικότητα στην κατανομή των πρώτων αριθμών. Ο Ρίμαν επαλήθευσε την υπόθεση για τις πρώτες 1.500.000.001 λύσεις, αλλά δεν κατάφερε να βρει την τελική απόδειξη. Εκείνη μαζί με τον άντρα της και τον Ντί-

νο Λούλη, τον μέλλοντα πνευματικό γιο της, θα το αποδείκνυαν. Μήπως παρασύρθηκε; Μήπως είχε ξεφύγει;

«Χαμένοι» ξέφυγε του Γιώργη, που καθόταν στη μέση της τάξης και τα παρατηρούσε όλα.

«Τι είπες;» ρώτησε η κυρία Αυγερινού.

«Λέω είναι κρίμα να πάει χαμένη τέτοια ευκαιρία».

«Ναι, βέβαια είναι κρίμα» γρύλισε ξανά η κυρία Αυγερινού. «Εσένα λοιπόν, Στέφανε, παιδί μου, τι σε ενδιαφέρει; Χμ, τι;»

Ο Στέφανος Αυγερινός σώπασε για λίγο, κάτι σκέφτηκε, σήκωσε το χέρι και, αφού πήρε άδεια, είπε:

«Τα σάντουιτς» και έριξε μια ματιά στον Ντίνο Λούλη.

Εκείνος έπιασε το αστείο και του ξέφυγε ένα συνωμοτικό γελάκι.

«Ααα!» φώναξε η κυρία Αυγερινού. «Θα με πεθάνεις!» έκραξε αγανακτισμένα και χτύπησε με δύναμη το τακούνι της στο πάτωμα. «Μέχρι το τέλος της ημέρας θα μου πείτε όλοι, γιατί αύριο θα περάσετε ο καθένας και η καθεμιά ολόκληρη τη μέρα στα κλαμπ στα οποία θα γίνετε μέλη, οι περισσότεροι μακριά από το σχολείο».

«Ντά-» έκανε να πει ο Ντίνος, αλλά εκείνη του έριξε μια δολοφονική ματιά.

Έχει γούστο, σκέφτηκε η κυρία Αυγερινού, η ασυναρτησία και το θράσος του Στέφανου να εξαπλώνονται στα άλλα, στα τόσο καλά παιδιά του σχολείου και κυρίως στον Ντίνο Λούλη, το μέλλον ολόκληρης της χώρας!

«Εσύ! Στο διάλειμμα! Στο γραφείο μου!» είπε η διευθύντρια του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου στον γιο της.

Εκείνος κοίταξε πίσω και είδε τον Αντώνη Χρυσό.

«Σ' εσένα το λέει» είπε.

«Στέφανε Αυγερινέ-Πολύβιε, σ' εσένα το λέω!» φώναξε εκείνη και χτύπησε ξανά το τακούνι της. «Και μην αργήσεις. Θα σε περιμένει ένα σάντουιτς» είπε στο τέλος και χαμογέλασε ικανοποιημένη.

Θα του έδειχνε, βεβαίως και θα του έδειχνε! Αν την προκαλούσε εκείνος μία, θα τον προκαλούσε εκείνη δυο και τρεις και πέντε. Και το σάντουιτς που θα του σέρβιρε θα ήταν κρύο, όπως η εκδίκηση.

6

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ της κυρίας Αυγερινού ήταν στο πιο ψηλό σημείο του σχολείου. Για να καταλάβεις, το σχολείο είχε σχήμα Π. Στο πρώτο πόδι ήταν οι τάξεις. Στο δεύτερο πόδι τα εργαστήρια επιστημών και τεχνών. Στο κέντρο οι αίθουσες χορού και γυμναστικής και τα γραφεία των εκπαιδευτικών. Απέναντι βρισκόταν το θέατρο. Στον δεύτερο όροφο ήταν η βιβλιοθήκη και πάνω από τη βιβλιοθήκη, σε ένα μικρό θολωτό δωμάτιο από όπου μπορούσε κανείς να παρακολουθεί τα πάντα, βρισκόταν το γραφείο της διευθύντριας κυρίας Αυγερινού, διδάκτορας Ψυχολογίας και απογόνου της σπουδαίας οικογενείας των Αυγερινών, που επιδείκνυαν γνωστό φιλανθρωπικό και πνευματικό έργο τα τελευταία εκατόν πενήντα χρόνια σε ολόκληρη τη χώρα.

Η πόρτα άνοιξε, η γραμματέας της κυρίας Αυγερινού Άννα Πασχαλίδου έμπασε τον Στέφανο μέσα και εκείνος περίμενε στον προθάλαμο, έξω από το γραφείο της μάνας του, μέχρι να της κάνει κέφι να τον δεχτεί. Χτύπησε την πόρτα της δυνατά.

«Μην την ενοχλείς» είπε η δεσποινίς Πασχαλίδου.

«Έλα, μωρέ» είπε εκείνος.

«Α χα, το ήξερα» είπε η μάνα του, που αμέσως έκανε την εμφάνισή της. «Δώσε θάρρος στον χωριάτη...»

«Ναι... Τι θες; Για κανένα τεστ πάλι;»

Η κύρια Αυγερινού τον κοίταξε εξεταστικά. Τον είχε περάσει από χίλια τεστ, από ψυχομετρικά μέχρι προσωπικότητας, και τίποτε δε βρήκε, ούτε ταλέντο ούτε ίχνος ευφυΐας πάνω από τον μέσο όρο, τίποτε. Ο γιος της ήταν ο μέσος όρος. Αν κάποιος ήθελε να δει πώς έμοιαζε ο μέσος όρος, θα του έδειχνε τον γιο της. Τόσες μετρήσεις κι ούτε ταλέντο ούτε διαταραχή. Δηλαδή το παιδί δεν είχε κανένα πρόβλημα, αλλά ούτε και κανένα προσόν, αποστολή είχε, να ξεκάνει τη μάνα του. Αυτό ήταν το χάρισμα και αυτός ο σκοπός του. Του ένεψε να κάτσει σε μια καρέκλα που βρισκόταν μπροστά από το γραφείο της. Η καρέκλα ήταν πιο χαμηλή από τη δική της, μικρή και άβολη, για να κάνει τους επισκέπτες της να νιώθουν λίγοι και αμήχανοι, σε περίπτωση που είχαν στο μυαλό τους να της πουν κάτι που δε θα της άρεσε.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε ο Στέφανος και ρίχτηκε στον καναπέ που η μάνα του είχε για να ψυχαναλύει όποιον ενδιαφερόταν να μάθει καλύτερα τον εαυτό του.

Με τα χέρια πίσω από το κεφάλι, την κοιτούσε που θαύμαζε τα τρία πορτρέτα που ήταν κρεμασμένα πάνω από το γραφείο της. Το πρώτο ήταν της προγιαγιάς του Θεοδώρας Αυγερινού, της πρώτης γυναίκας αρχαιολόγου στην Ελλάδα, που έγραψε το σύγγραμμα «Από τη

Ρακώτιδα στην Αλεξάνδρεια» και ίδρυσε το μουσείο που τώρα ήταν το σχολείο τους. Το δεύτερο ήταν της γιαγιάς του, της τρανής και φοβερής Έλλης Αυγερινού, γνωστής ιστορικού και επίσης διευθύντριας του μουσείου, και το τρίτο της μητέρας του, της διευθύντριας πλέον του σχολείου τους, γνωστής επιστημόνισσας και κυρίας της υψηλής κοινωνίας, δόκτορος Μάρθας Αυγερινού.

«Κοίτα» του είπε με περηφάνια. «Αυτές ήταν εδώ πριν από μας. Χάραξαν τον δρόμο».

«Πού, εδώ;»

«Εδώ στο σχολείο».

«Και τι έκανε η γιαγιά στο σχολείο;»

«Την εποχή που ήταν μουσείο, παιδί μου. Πόσες φορές να το πούμε; Το 1920 το σχολείο μας ήταν μουσείο με διευθύντρια την προγιαγιά σου, τη Θεοδώρα Αυγερινού την Αλεξανδρινή, μετά μουσείο με διευθύντρια τη γιαγιά σου Έλλη Αυγερινού την Αθηναία και τώρα σχολείο με εμένα τη μητέρα σου Μάρθα Αυγερινού την...»

«Ναι, καλά, ξέρω πώς σε λένε και από πού είσαι...»

Εκείνη κοκκίνισε.

Είχε δίκιο ο Στέφανος, ίσως να το παράκανε λιγάκι. Σημείωσε κάτι στα δεφτέρια της για να το κοιτάξει μετά.

«Αυτό το κτίριο, παιδί μου, είναι ιστορικό» συνέχισε. «Σημαντικό για τη χώρα και πιο σημαντικό για μας. Στην αποθήκη που πήγες να κάψεις υπάρχουν κειμήλια και ντοκουμέντα της οικογένειάς μας...»

«Δηλαδή δεν είναι μόνο σαβούρες του μουσείου; Είναι και δικές μας;»

«Ακούς εκεί σαβούρες... Παιδί μου, σύνελθε. Μια μέρα θα γίνεις εσύ διευθυντής αυτού του χώρου».

«Και τι χώρος θα είναι;»

«Ό,τι θες εσύ» είπε η Μάρθα και κοίταξε τον Στέφανο στα μάτια.

Α χα! Είχε καταφέρει να τον λυγίσει. Τώρα να δεις που θα γινόταν ζύμη στα χέρια της. Τώρα να δεις που, στην υπόσχεση ότι θα κληρονομούσε το σχολείο, θα άλλαζε, θα γινόταν ένα παιδί-υπόδειγμα, κάτι σαν τον Ντίνο Λούλη δηλαδή.

«Ωραία, θα το κάνω μπαρ και θα πουλάω φρέσκα σάντουιτς» είπε εκείνος μετά από σκέψη.

«Φύγε!» φώναξε η Μάρθα Αυγερινού και του έδειξε την πόρτα.

«Ναι, ξέρω» είπε εκείνος.

Και έκλεισε την πόρτα απαλά.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ αποφάσισε να μην κατέβει στο ισόγειο από την ιδιωτική σκάλα της μητέρας του, αλλά αντίθετα να περάσει από τη δεύτερη πόρτα, εκείνη δηλαδή που ήταν στο πλάι και επέτρεπε στο γραφείο της να επικοινωνεί με τη βιβλιοθήκη. Κατέβηκε τα μεταλλικά σκαλιά και πλησίασε τα βιβλία φιλοσοφίας. Κοίταξε τριγύρω. Χμ... Καλό στέκι η βιβλιοθήκη, σκέφτηκε. Ησυχία, άπλα, ξεκούραση. Ύστερα εντόπισε τον Αντώνη Χρυσό, που παρακολουθούσε κάτι με μεγάλη προσοχή από το τρίτο αφιδωτό παράθυρο. Ωραία! Εκείνον έψαχνε! Βρέθηκε δίπλα του περπατώντας ελαφριά, σαν χορευτής μπαλέτου ή –για να είμαστε πιο ακριβείς– σαν βρικολακας.

«Τι κάνεις, παλιόφιλε;» του είπε βάζοντας το χέρι του στον ώμο του.

Εκείνος ξαφνιάστηκε και αποτραβήχτηκε, ρίχνοντάς του ένα βλέμμα απαξίωσης. Δεν είχαν γίνει και φίλοι. Όλα κι όλα.

«Τα πουλάκια μου, πάλι μαζί» είπε ο Στέφανος κοιτώντας τον Ντίνο Λούλη και τη Λίζι, που κάτι κουβέντια-

ζαν στο γήπεδο. «Μα τι λένε τόση ώρα; Μπορείς να μου πεις;».

«Ξέρω εγώ... Και τα μαθηματικά μια γλώσσα είναι, αν το σκεφτείς» μουρμούρισε ο Αντώνης χαλαρώνοντας το μαντίλι που είχε στον λαιμό.

«Χμ... Πάω».

«Πού;» ρώτησε εκείνος.

Ο Στέφανος δεν απάντησε. Πλησίασε το κεντρικό μέρος της βιβλιοθήκης και ύστερα τη βιτρίνα που φωτιζόταν από τα μεγάλα παράθυρα και, βγάζοντας ένα μικρό κλειδάκι από την αλυσίδα που κρεμόταν στον λαιμό του, άνοιξε την πορτούλα από ξύλο καρυδιάς και πήρε από μέσα ένα ζευγάρι κιάλια.

Ο Αντώνης τού έριξε ένα ακόμα απαξιωτικό βλέμμα και μετά συνέχισε να κοιτά στο ίδιο σημείο. Η ώρα είχε πάει δώδεκα και δέκα και η ανύποπτη βιβλιοθηκάριος κυρία Μαίρη Σταματίου τούς πληροφορούσε ότι σε λίγο έπρεπε να πάνε στην τάξη τους.

«Άσε με κι εμένα να δω» φώναξε ξαφνικά ο Αντώνης και άρπαξε τα κιάλια.

Κι ύστερα τα έδωσε πίσω ξανά στον Στέφανο.

«Κοίτα! Κοίτα!»

«Τι;»

Κι ο Στέφανος κοίταξε και ύστερα κοίταξε ξανά και μετά έδειχνε ότι δεν καταλαβαίνει.

«Από πού; Θέλω να πω... από πού έρχεται το φως;»

«Δεν ξέρω, αλλά θα μάθουμε σύντομα» είπε ο Αντώ-

νης και ύστερα κατέβηκαν τρία τρία τα σκαλιά, έφτασαν στο ισόγειο και διέσχισαν το γήπεδο, όπου βρήκαν τον Ντίνο και τη Λίζι να μιλούν σχεδόν ψιθυριστά.

* * *

«Είδαμε το φως» ήταν η πρώτη κουβέντα του Αντώνη.

«Το αληθινό;» ρώτησε ο Ντίνος και χτύπησε τον δείκτη στον δεξιό κρόταφο, όπως πάντα.

«Άι, μωρέ» του είπε ο Στέφανος και τον έσπρωξε λίγο.

«Έλα...» διαμαρτυρήθηκε ο Ντίνος.

«Τι είναι;» επανέφερε το θέμα ο Στέφανος.

«Δεν ξέρουμε ακόμα» είπε ο Ντίνος κοφτά.

«Είναι κώδικας μορς» εξήγησε η Λίζι και σχημάτισε με ένα κλαδί το μήνυμα «Σώστε τις ψυχές μας» σχεδιάζοντας τις τελείες και τις παύλες του κώδικα στο έδαφος.

«Αυτό το πράγμα το έχω ξαναδεί» είπε ο Στέφανος.

«Πού;» ρώτησε η Λίζι.

«Στην αποθήκη. Σε ένα άλμπουμ με μαυρόασπρες φωτογραφίες».

«Χμ... Θα ήθελα να το δω» είπε η Λίζι.

«Ναι, κι εγώ» είπε ο Ντίνος. «Ίσως μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι συμβαίνει».

«Ναι, φιλάρες, ωραία θα ήταν, αλλά πώς θα το κάνουμε αυτό; Η είσοδος στην αποθήκη είναι απαγορευμένη, ιδίως από τότε που ο λεβέντης μας αποδώ πήγε να την κάψει» εξήγησε ο Αντώνης κοιτάζοντας τον Στέφανο.

«Θα το κανονίσουμε, βρε παιδιά. Δώσε μου κάτι να

γράψω» είπε ο Στέφανος στον Αντώνη, που είχε, όπως πάντα, ένα κομμάτι χαρτί παραχωμένο στην τσέπη του και ένα μικρό στιλό, από το οποίο έσταζαν μελάνια.

Ύστερα ο Στέφανος κάτι έγραψε, αλλά δεν πρόλαβε να το εξηγήσει στους άλλους. Ο επιστάτης του σχολείου, ο κύριος Πελοπίδας, που βρισκόταν στο σχολείο από τότε που ήταν μουσείο και ήταν και ο ίδιος διακοσίων χρονών –ένα κινητό έκθεμα, θα μπορούσαμε να πούμε, που όμως αγαπούσε τον χώρο και δεν ήθελε να τον εγκαταλείψει–, σήκωσε το χέρι του με δυσκολία και τους έγνεψε από μακριά πως έπρεπε να πάνε στην τάξη. Εκείνοι είπαν «Ντάξει, πάμε», αλλά εκείνος τίποτε δεν άκουσε, και γι' αυτό συνέχισε να κάνει την ίδια κίνηση ξανά και ξανά, σαν ρομπότ.

«Καλά ντε» είπε ο Στέφανος, αλλά ο κύριος Πελοπίδας συνέχισε να γνέφει.

Όταν μπήκαν στην τάξη, η κυρία Μοίρα Αυγερινού, η θεία του Στέφανου και αδελφή της Μάρθας, γνωστή ποιήτρια, δημοσιευμένη σε όλη την Ευρώπη και στη μισή Αμερική, ετοιμάστηκε να απαγγείλει ένα ποίημα το οποίο ήθελε να συζητήσουν.

«Μοίρα, περίμενε» είπε η διευθύντρια και αδελφή της, που έμπαινε φουριόζα στην τάξη εκείνη τη στιγμή.

Τα παιδιά όλα σώπασαν και κάθισαν πιο ίσια από ίσια στις καρέκλες τους.

«Όλοι έχετε υποβάλει τα αιτήματά σας. Τελευταίο προστέθηκε το Κλαμπ Υποκριτικής και για τα μέλη του

έχω οργανώσει επίσκεψη στο Εθνικό Θέατρο, ενώ πολύ σύντομα θα επισκεφθεί το σχολείο μας ο σπουδαίος ηθοποιός, βραβευμένος δύο φορές με Όσκαρ, Τίμοθι Γκέλμαν. Οι μόνοι που δεν έχουν ακόμη δηλώσει σε ποιο κλαμπ ανήκουν –πιθανόν επειδή έχουν καλύτερα πράγματα να κάνουν– είναι ο...»

«Εδώ είναι!» τη διέκοψε ο Στέφανος Αυγερινός.

«Εδώ είναι τι;»

«Το κλαμπ μας. Εδώ είναι το χαρτί με τα ονόματα. Ορίστε η λίστα».

Η Μάρθα πήρε το τσαλακωμένο χαρτί στα χέρια της. Γραμμένα πάνω ήταν τα ονόματα όλων των παιδιών που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαν εκδηλώσει κάποιο ενδιαφέρον. Η διευθύντρια χαμογέλασε ήσυχα, με την παρηγοριά της νικήτριας. Είχε γίνει το δικό της.

«Και ποιο είναι το θέμα σας; Μαθηματικά, μουσική, ο Μπετόβεν, οι συμφωνίες του, οι διαφωνίες του; Χα χα» είπε και κοίταξε για να δει αν γελούσε κανένας με το αστείο της.

Κανένας δε γελούσε. Τα χείλη τους βρίσκονταν σε ευθεία, όπως οι μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι. Ο Στέφανος ετοιμάστηκε να πει κάτι, αλλά η μητέρα του τον έκοψε.

«Μη μου ξαναπείς τα σάντουιτς» είπε χτυπώντας το τακούνι της στο μαρμάρινο πάτωμα.

«Όχι, όχι» είπε ο Στέφανος ήρεμα. «Όχι βέβαια».

«Τι είναι τότε, παιδί μου;» ρώτησε εκείνη.

«Η καθαριότητα» είπε εκείνος γυρνώντας προς τα πίσω για να σιγουρευτεί ότι οι άλλοι ήταν μαζί του.

«Τι θα πει η καθαριότητα;»

«Η καθαριότητα του σχολείου. Θα αναλάβουμε να το καθαρίσουμε».

«Μα, παιδί μου, τα κλαμπ δεν έχουν σκοπό να σας βάλουν δουλειά. Να διευρύνουμε το πνεύμα σας θέλουμε».

«Κι εμείς αυτό θέλουμε να κάνουμε».

«Μα το σχολείο είναι πεντακάθαρο, έτοιμο για επιθεώρηση» είπε εκείνη. «Ο κύριος Πελοπίδας έχει τόσους βοηθούς».

«Κυρία Αυγερινού, το κτίριο του σχολείου είναι ιστορικό και σημαντικό, ιδίως για την οικογένειά μου, ξέρετε. Θα το κάνουμε να λάμπει! Θα είναι η μεγαλύτερη τιμή για τις γιαγιάδες!» είπε με αποφασιστικότητα ο Στέφανος δείχνοντας τα πορτρέτα των προγόνων του, που βρισκονταν δίπλα από τον πίνακα, όπως και σε όλες τις άλλες τάξεις.

«Μα...»

Ο Στέφανος πήρε τη διευθύντρια και μητέρα του από το χέρι και την κοίταξε με μάτια γεμάτα παράκληση.

«Άσε μας, μητέρα, είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε».

«Μα όλο το σχολείο θα λείπει αύριο. Θα κάνουμε πολύ ενδιαφέρουσες επισκέψεις κι εσείς θα είστε κλεισμένοι εδώ μέσα με ξεσκονόπανα και καθαριστικά».

«Ναι, θα είμαστε εδώ» συμπλήρωσε ο Ντίνος «τιμώντας το σχολείο».

Και το «τιμώντας» το τόνισε περισσότερο από ό,τι έπρεπε.

«Αν αυτό επιθυμείτε».

«Ναι, ακριβώς αυτό» επέμεινε ο Ντίνος.

«Και ποιο μέντορα θα σας βρω τέτοια ώρα;»

«Μα» είπε ο Αντώνης «έχουμε τον καλύτερο. Τον κύριο Πελοπίδα».

«Α, ναι, βέβαια» είπε εκείνη φεύγοντας.

Το τσαλακωμένο χαρτί ήταν τώρα ένα μπαλάκι στα χέρια της, ένα ενοχλητικό, εκνευριστικό μπαλάκι. Το έριξε με φόρα στον απέναντι κάδο, αλλά εκείνο έκανε γκελ και βρέθηκε μακριά. Ακριβώς όπως ο Στέφανος δηλαδή.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ το πρωί οι τέσσερις χαμένοι στέκονταν στη σειρά και αποχαιρετούσαν μικρά και μεγαλύτερα σχολικά, που ξεκινούσαν τα ενδιαφέροντα ταξίδια τους σε όλη την πόλη. Το Κλαμπ των Φυσιολογών, με το όνομα «Τα παιδιά του Δαρβίνου», πήγαινε έξω στην άγρια φύση, το Κλαμπ των Ηθοποιών στο Εθνικό Θέατρο, το Κλαμπ των Συγγραφέων κάπου για να εμπνευστεί, το Κλαμπ των Αστρονόμων στο πλανητάριο. Όλοι είχαν ένα πάθος κι έναν προορισμό. Οι τέσσερις τους είχαν την καθαριότητα και άλλα που δεν ομολογούσαν σε κανέναν.

Η κυρία Μάρθα Αυγερινού κοιτούσε απελπισμένη από το παράθυρο του σχολικού. Τριγύρω της παιδιά που αποτελούσαν το Κλαμπ των Ψυχολόγων ετοιμάζονταν να καταλήξουν στο Τμήμα Ψυχολογίας της Παντείου. Κι εκείνοι, ο Στέφανος Αυγερινός, ο Αντώνης Χρυσός, ο Ντίνος Λούλης και η Λίζι Γκριν, απλώς χάζευαν και ονειρεύονταν σφουγγαρίστρες και ό,τι άλλο αγαπά η καρδιά αυτών που έχουν εμμονή με την καθαριότητα. Ο κύριος Πελοπίδας ο επιστάτης κοιτούσε κι αυτός εκνευρισμένος από δίπλα, γιατί ήθελε να πάει στο Εθني-

κό για να δει την Πειραματική Σκηνή και τώρα είχε αναγκαστεί να μείνει στο σχολείο.

«Λοιπόν, να το κάνετε να λάμπει! Τι άλλο να πω;» είπε η κυρία Μάρθα καθώς το λεωφορείο ξεκινούσε. «Και μακριά από την αποθήκη, έτσι;» ρώτησε –αλλά δε ρωτούσε– και έριξε ένα απειλητικό βλέμμα στον Στέφανο. «Δε θέλουμε ιστορίες όπως την προηγούμενη φορά. Έτσι, κύριε Πελοπίδα;» είπε τέλος στον επιστάτη.

Ο κύριος Πελοπίδας όμως δεν απάντησε, γιατί βέβαια δεν άκουγε και τίποτε. Επειδή όμως ένιωσε το σκούντηγμα του Στέφανου στα πλευρά, είπε «ναι, ναι» και ύστερα, αφού από τα σχολικά δεν έμεινε παρά η άσχημη μυρωδιά του καυσαερίου, πήρε τα παιδιά στο μικρό σπιτάκι του, τους έδωσε τα καθαριστικά και ετοιμάστηκε να τους κλείσει την πόρτα στη μούρη, για να μείνει μόνος με τους θεατρικούς μονολόγους του.

«Μου χρωστάτε γι' αυτό» είπε καθώς έβαζε στο κεφάλι την περικεφαλαία του Δον Κιχώτη, που δεν ήταν ακριβώς περικεφαλαία, αλλά ένας κουβάς που τον έδεσε με πράσινες κορδέλες στο κεφάλι, γεγονός που την έκανε αυτοσχέδια και άρα πραγματικά περικεφαλαία του Δον Κιχώτη. «Και μακριά από την αποθήκη! Δε θέλουμε φασαρίες, θέλουμε;» ρώτησε όπως έκανε η κυρία Μάρθα, αλλά δεν τον ένοιαζε και πραγματικά.

«Δε θέλουμε» είπε ο Στέφανος, αλλά ο κύριος Πελοπίδας ήταν ήδη μέσα και είχε αρχίσει να απαγγέλλει:

«Τον κόσμο για να αλλάξεις, φίλε μου Σάντσο...».

«Ωραία! Πάμε;» ρώτησε τότε ο Στέφανος τους υπόλοιπους.

«Πού;» ρώτησαν οι άλλοι.

«Στην αποθήκη».

* * *

Ήταν πρωί, πεινούσαν και ο Ντίνος τούς μοίρασε σάντουιτς. Η αποστολή ήταν μία. Να βρουν πληροφορίες για το φως και να ανακαλύψουν από πού προερχόταν και γιατί έκανε εμφάνιση σταθερά στις δώδεκα και δώδεκα κάθε μέρα. Οι αποστολές δηλαδή ήταν πολλές, αλλά αυτό δε μας ενοχλεί καθόλου.

Ο Στέφανος τους οδήγησε μέσα από το μικρό παραθυράκι, που άνοιξε εύκολα, όπως ήταν αναμενόμενο, και η αποθήκη τούς καλωσόρισε στο αχνό φως της και στον υγρό αέρα που έχουν τέτοιοι χώροι παλιοί και σχεδόν εγκαταλειμμένοι.

«Υπάρχει ηλεκτρικό εδώ μέσα;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Υπήρχε, αλλά τώρα δε λειτουργεί. Έχω όμως αυτά τα κεριά» τους εξήγησε ο Στέφανος. «Τα βρήκα στο σπίτι. Η κυρία Αυγερινού τα φυλάει σε ψηλά κρυστάλλινα κηροπήγια για τα επίσημα δείπνα της».

«Γιατί τη λες κυρία Αυγερινού; Δεν είναι μάνα σου;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Είναι, αλλά δεν έχω καμία σχέση με την κυρία» είπε ο Στέφανος. «Τέλειο αυτό το σάντουιτς! Καινούρια συνταγή, Ντίνε;»

«Ναι, χορτοφαγικό».

«Γιατί; Τι σου έκανε η μάνα σου δηλαδή;» επέμεινε ο Αντώνης. «Όλη την ώρα σε αναζητά, ρωτά για σένα... Ένδιαφέρεται, πώς να το πω;» συμπλήρωσε κοιτώντας άβουλα τριγύρω.

«Ακριβώς, με παρακολουθεί» είπε εκείνος. «Και μ' έφερε και εδώ πέρα για να μη με χάνει λεπτό από τα μάτια της. Εγώ μια χαρά ήμουν στο παλιό μου σχολείο».

«Εκείνο όμως ήταν; Δε σε απέβαλαν γιατί πλημμύρισε μια τάξη;» επέμεινε ο Αντώνης.

«Άσε, μεγαλεία» είπε ο Στέφανος ενώ κοίταζε τα κουτιά που βρίσκονταν εδώ κι εκεί. «Μα πού το έβαλα;»

«Τι μεγαλεία δηλαδή;»

«Πήρα το λάστιχο και το άφησα μέσα στην τάξη όλη τη νύχτα. Το πρωί άνοιξε η δασκάλα την πόρτα και τα βιβλία αρμένιζαν σαν βαρκούλες» είπε κι έκανε την κίνηση που κάνουν τα πλεούμενα.

Οι άλλοι τον κοίταξαν περίεργα. Μα τίποτε δεν καταλάβαινε πια; Ήταν πραγματικά χαμένος από χέρι. Η Λίζι όμως δε φαινόταν να πιστεύει κάτι τέτοιο, γιατί έβαλε τα γέλια.

«Πώς το σκέφτηκες;» ρώτησε.

Ο Στέφανος χαμογελούσε περήφανα και κουνούσε το κεφάλι ενώ κατάπινε το σάντουιτς του.

«Το έχω δει σε μια ταινία» είπε τότε ο Αντώνης. «Είμαι σίγουρος».

«Ναι; Σε ποια, βρε παλικάρι; Πες μου τώρα σε ποια!» τον προκάλεσε ο Στέφανος.

«Δε θυμάμαι».

«Χμ» είπε εκείνος και διόρθωσε το μαντίλι που φορούσε ο Αντώνης στον λαιμό του. «Πάμε πιο μέσα. Η κυρία Αυγερινού λέει ότι εδώ υπάρχουν αρχαιολογικοί θησαυροί».

Ο χώρος στην αρχή ήταν στενός και μετά άνοιγε κάπως και από εκεί ξεκινούσαν διάδρομοι που οδηγούσαν σε μικρά δωματιάκια. Σε κάποιο από αυτά υπήρχε ένας παλιός ασύρματος, τοποθετημένος σε ένα τραπέζι με ταλαιπωρημένο ξύλο και γρατσουνιές.

«Από τον καιρό της Κατοχής» είπε ο Στέφανος και εξήγησε ότι τότε το υπόγειο λειτουργούσε σαν καταφύγιο.

Προχώρησαν πιο μέσα. Βρήκαν ένα μικρό σαλόνι με φθαρμένες καρέκλες και ένα τραπεζάκι, ενώ πιο πέρα υπήρχαν μεγάλες ξύλινες κάσες γεμάτες ροκανίδια και μουσειακά εκθέματα.

Ο Στέφανος έψαξε στα χαμηλά ράφια. Έβγαλε τα πρώτα κουτιά, που ήταν γεμάτα σεμεδάκια –μάλλον των γιαγιάδων του–, κατσαρόλες από αυτές που βρίσκεις στα μουσεία λαϊκής τέχνης και μια φοντανιέρα. Ύστερα ανέσυρε ένα άλλο κουτί κάπως καψαλισμένο, κάπως πιο σκούρο από τα άλλα, που βρισκόταν πίσω πίσω, στο βάθος, καλά κρυμμένο από τα ανύποπτα μάτια.

«Εδώ μέσα το βρήκα» είπε ο Στέφανος Αυγερινός και έβγαλε πρώτα έναν μεταλλικό κύλινδρο με ανάγλυφα, τον οποίο έδωσε αδιάφορα στον Ντίνο.

«Είναι ιερογλυφικά» είπε εκείνος.

«Μάλλον θα το έφερε από την Αίγυπτο η προγιαγιά μου, η Θεοδώρα η Αλεξανδρινή. Δεν ξέρω αν αξίζει και κάτι» είπε ο Στέφανος.

«Μη λες βλακείες, αυτό δεν είναι παιχνίδι. Ανήκει σε μουσείο» είπε ο Ντίνος. «Δε φαντάζομαι να μπορείς να το διαβάσεις» ρώτησε μετά τη Λίζι.

Εκείνη πλησίασε. Έγνεψε στον Στέφανο να φωτίσει και με το δικό του κερί και, καθώς έγερνε, τα ολόμαυρα μαλλιά της άγγιζαν απαλά τη βάση του λαιμού της που άστραφτε. Ο Στέφανος ξεροκατάπτε. Εκείνη κοίταξε προσεχτικά και ύστερα ακολούθησε τα ιερογλυφικά στις παράξενες αναπαραστάσεις τους.

«Το παιχνίδι του θανάτου – Η αιωνιότητα της ζωής» διάβασε.

«Σαν στίχος μοιάζει» παρατήρησε ο Αντώνης. «Ένα λεπτό να το σημειώσω».

«Ναι, αλλά τι θέλει να πει;» αναρωτήθηκε φωναχτά η Λίζι κοιτώντας τον Στέφανο.

«Ε, πού θες να ξέρω εγώ;» έκανε εκείνος.

«Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι το σώμα ζει αιώνια και γι' αυτό μουμιοποιούσαν τους φαραώ» είπε η Λίζι. «Πίστευαν ότι το όριο μεταξύ της ζωής και του θανάτου δεν ήταν ξεκάθαρο».

«Χμ» είπε ο Στέφανος – και θέλησε να πει και κάτι ακόμα, αλλά άλλαξε γνώμη.

Ύστερα έβγαλε από το κουτί ένα άλμπουμ με δυο πουλιά στο κέντρο του εξωφύλλου, που κάποτε θα ήταν πε-

ρήφανα και χρυσά, αλλά τώρα θολά και λυπημένα, και το κράτησε προσεχτικά. Οι σελίδες του έτριζαν σαν φθινοπωρινά φύλλα, η ζελατίνη είχε καταστραφεί κι ο Στέφανος το ξεφύλλιζε αργά αργά, μέχρι που βρήκε αυτό που ήθελε.

«Να το!» είπε και χτύπησε το δάχτυλό του πάνω στη σελίδα στην οποία είχε σταματήσει.

Η φωτογραφία ήταν ενός караβιού με το όνομα «Σερ Λάνσελοτ». Δίπλα από τη φωτογραφία, ένα άλλο κιτρινωμένο απόκομμα με χρονολογία 1950 ανέφερε ότι: «Το πλοίο “Σερ Λάνσελοτ”, καμάρι της βρετανικής ναυπηγίας, εξέπεμψε σήμα ΣΟΣ στις 12:12 βραδινή και έκτοτε αγνοείται η τύχη του. Ουδέν ίχνος του έχει καταγραφεί μέχρι την στιγμήν ταύτην».

Δίπλα από την είδηση υπήρχε σχετική εξήγηση για τον κώδικα μορς και το σύμβολο SOS κωδικοποιημένο, ενώ η εφημερίδα παρέθετε ολόκληρο τον πίνακα του κώδικα, σε περίπτωση που «οι φίλοι αναγνώσται επιθυμούσιν να μάθωσιν τα σχετικά».

«Αυτό είναι!» είπε ο Στέφανος στη Λίζι και χτύπησε ξανά το δάχτυλό του στη σελίδα του άλμπουμ. «Αυτό που χάραξες στο χόμα».

«Και τι σχέση μπορεί να έχει αυτό το μήνυμα που στάλθηκε πριν από εξήντα εννιά χρόνια με το φως που βλέπουμε κάθε μεσημέρι;» ρώτησε η Λίζι, χαμογελώντας πάντα.

«Καμία» είπε ο Ντίνος. «Θέλω να πω, μαθηματικά πώς μπορεί να εξηγηθεί; Σύμπτωση».

Ο Στέφανος γύρισε τη σελίδα και διάβασε:

«Στο πλοίο επέβαινε ένας Έλληνας πολίτης. Ο γνωστός ιατρός Μάνθος Φωκάς με την εξαετή θυγατέρα του Νεφέλη Φωκά».

Ύστερα συνέχισε να γυρίζει με αγωνία τις σελίδες, να κοιτάζει μια μπροστά και μια πίσω, ώσπου στο τέλος σταμάτησε απότομα σε μια φωτογραφία που υπήρχε στο κέντρο της σελίδας, ανάμεσα σε αποξηραμένα πέταλα που τα ίχνη τους συγκρατούνταν με δυσκολία στο χαρτί.

Οι υπόλοιποι κοιτούσαν σαν μαγεμένοι. Μπροστά τους βρισκόταν ένα μικρό κορίτσι με μεγάλα γαλιανά μάτια και ξανθά μαλλιά, που φορούσε ένα ψάθινο καπέλο στολισμένο με μαργαρίτες. Πίσω από τη φωτογραφία έγραφε: «Ν. Φ.».

«Αυτή τη φωτογραφία την έχω ξαναδεί. Δεν είναι όμως αυτή η Νεφέλη Φωκά. Αυτό το κορίτσι είναι η Έλλη Αυγερινού, η γιαγιά μου» μουρμούρισε ο Στέφανος. «Είμαι σίγουρος. Η γιαγιά μου είναι».

«Ζει;»

«Όχι, έχει πεθάνει, αλλά κάπου την έχω ξαναδεί τη φωτογραφία. Ίσως σε ένα μενταγιόν της μητέρας μου, δε θυμάμαι τώρα καλά. Και...»

«Και;»

Ο Στέφανος δίσταζε να μιλήσει. Δεν ήξερε αν μπορούσε να πει αυτό που σκεφτόταν, αλλά, όπως πάντα στη ζωή του, αποφάσισε να κάνει αυτό που ήθελε.

«Και την είδα και πριν λιποθυμήσω εκείνη τη μέρα με τη φωτιά».

«Ποια φωτιά;» ρώτησε η Λίζι.

«Το παλικάρι μας εδώ» είπε ο Αντώνης, που ήταν πάντα πρόθυμος να δώσει ενοχοποιητικές πληροφορίες για τα κατορθώματα του Στέφανου «έβαλε φωτιά στην αποθήκη. Μάλλον γι' αυτό το κουτί είναι καψαλισμένο».

«Τι θες να πεις την είδες;» επανέφερε το θέμα ο Ντίνος.

«Να, για μια στιγμή την είδα να σκύβει αποπάνω μου και να καλύπτει το στόμα μου με ένα μαντίλι» είπε ο Στέφανος.

«Στέφανε Αυγερινέ, με κοροϊδεύεις;» είπε ο Ντίνος με αυστηρό βλέμμα. «Σαν δεν ντρέπεσαι. Εμένα που σου έφερα σάντουιτς;»

Η Λίζι όμως τον κοίταξε προσεκτικά. Τον πλησίασε. Έβαλε το χέρι της πάνω στο μπράτσο του απαλά.

«Είναι αλήθεια;» τον ρώτησε.

«Ναι, είναι».

«Πού είναι το μαντίλι;» ρώτησε εκείνη.

«Εδώ» είπε ο Στέφανος και έβγαλε ένα μαντίλι από την τσέπη του.

Πάνω στο μαντίλι υπήρχαν κεντημένα τα ίδια χρυσά πουλιά που υπήρχαν και στο άλμπουμ, γύρω γύρω δαντέλα και στη δεξιά άκρη δύο αρχικά: «Ν. Φ.».

«Ν. Φ.» είπε η Λίζι καθώς περνούσε τα δάχτυλά της πάνω από το μαντίλι. «Ν. Φ.» έλεγε ξανά και ξανά, αλλά κάποια στιγμή σώπασε και τραβήχτηκε πίσω.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο Στέφανος.

«Για πού ταξίδευε το καράβι;» πετάχτηκε ο Αντώνης.

«Για τη Φλόριντα» είπε η Λίζι, που πολύ γρήγορα διάβασε όλα τα αποκόμματα, τα οποία ήταν γραμμένα σε διάφορες γλώσσες.

Οι τέσσερις τους κοιτούσαν σιωπηλοί.

«Ντάξει, η εξήγηση είναι πολύ απλή» είπε ο Ντίνος.
«Ο Στέφανος μπορεί να μη μας κοροϊδεύει, αλλά όλο αυτό που έγινε ίσως να εξηγείται λογικά».

«Πώς δηλαδή;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Ο Στέφανος σίγουρα έχει δει τη φωτογραφία αυτού του κοριτσιού πολλές φορές. Είναι η γιαγιά του, εξάλλου. Κι όταν η φωτιά που έβαλε εδώ μέσα θέριεψε, εκείνος έχασε τις αισθήσεις του από τον καπνό. Πριν τις χάσει όμως, πήρε ένα μαντίλι από εκείνο το κουτί με τα κειμήλια για να προστατευτεί. Από την ταραχή του, όλα μπερδεύτηκαν στο μυαλό του και πίστεψε ότι είδε το κορίτσι».

Ο Στέφανος είχε τώρα ένα πολύ εκνευρισμένο ύφος.

«Τι;» τον ρώτησε ο Αντώνης. «Τι πιστεύεις δηλαδή; Ότι η γιαγιά σου είναι φάντασμα και ζει σε αυτήν εδώ την αποθήκη;»

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Οχ, βρε καημένε. Τι είναι αυτά που λες; Πιστεύεις στα φαντάσματα; Δεν είσαι μωρό».

«Ακόμα κι έτσι να είναι όμως, όπως τα λέει ο Ντίνος, ένα ερώτημα παραμένει: Η γιαγιά μου, όπως γνωρίζετε, όπως το λέει κάθε πορτρέτο κάθε τάξης αυτού του

σχολείου, ονομαζόταν Έλλη Αυγερινού. Το κορίτσι αυτό λέγεται Νεφέλη Φωκά. Πώς γίνεται να είναι ακριβώς ίδια τα δυο αυτά κορίτσια και να έχουν διαφορετικό επώνυμο;»

«Ε, αυτή την απάντηση ξέρεις πού θα τη βρεις» είπε ο Αντώνης.

«Πού;»

«Πρέπει να μιλήσεις με τη μάνα σου».

«Αυτό δε γίνεται» είπε εκείνος.

«Γιατί;»

«Γιατί σου είπα. Δεν έχω καμιά σχέση με την κυρία» απάντησε ο Στέφανος και κλότσησε μια καρέκλα που ήταν ήδη σπασμένη.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ η κυρία Μάρθα Αυγερινού ήταν πολύ ευδιάθετη. Χαρές και γέλια. Είχαν περάσει υπέροχα στο Τμήμα Ψυχολογίας της Παντείου και είχε καταφέρει να σκιαγραφήσει το προφίλ των περισσότερων μαθητών της. Ο κύριος Ιωάννης Πολύβιος, ο πατέρας του Στέφανου Αυγερινού-Πολύβιου, ήταν επίσης ευδιάθετος και λαλίστατος, καθώς εξιστορούσε στη σύζυγο και στον γιο του τα καθέκαστα μιας δίκης που είχε κερδίσει εκείνη την ημέρα.

Τα φαγητό έφτασε στο τραπέζι από τα χέρια του Ιάκωβου, του προσωπικού σεφ της οικογένειας, ο οποίος κοιτούσε το φαΐ με μισό μάτι και τρομερή αηδία γιατί σκεφτόταν ότι η μπεσαμέλ δεν έδεσε όπως έπρεπε.

«Ιάκωβε, είσαι πολύ σκληρός με τον εαυτό σου» είπε η κυρία Μάρθα δοκιμάζοντας μια πιρουνιά από το πιάτο της. «Σου είπα χίλιες φορές ότι κανείς δεν είναι κάθε μέρα τέλειος. Μην επιζητάς το αδύνατο».

Ο Ιάκωβος χαμογέλασε μόνο όσο χρειαζόταν για να δείξει ότι χαμογελούσε, γιατί καθόλου δεν υπολόγιζε την άποψη της κυρίας Μάρθας, αλλά κι εκείνη καθόλου δεν

κατάλαβε ότι ο Ιάκωβος δεν την υπολόγιζε, γιατί είχε το κουσούρι να μην περιμένει να δει τις αντιδράσεις των άλλων σε αυτά που έλεγε. Μόνο τον Στέφανο παρακολούθουσε σαν κάμερα ασφαλείας σε εικοσιτετράωρη βάση, με χιόνι και με χαλάζι και με βροχή.

«Οι πατάτες ογκρατέν με μπεσαμέλ είναι οι αγαπημένες μου» είπε ο κύριος Πολύβιος «και πάνε τέλεια με αυτές τις ντομάτες προβενσάλ! Εξελάντ, Ιάκωβε. Εξελάντ!».

Ο Στέφανος Αυγερινός έτρωγε με μανία τις πατάτες του, κατέβασε και μια δυο ντομάτες, ενώ σκεφτόταν δύο πράγματα:

Πρώτον, ότι χρειαζόταν λεξικό για να φάει στο σπίτι του – ιδιαίτερα μετά την πρόσφατη άφιξη του Ιάκωβου το πράγμα είχε παραγίνει. Εκείνος κανένα μπεργκερ με τηγανητές πατάτες ήθελε να φάει, αλλά πού τέτοια τύχη...

Δεύτερον, ότι, αν η Λίζι ήταν εκεί, θα μπορούσε να συζητά με τους υπόλοιπους σε άψογα γαλλικά και να λένε μεταξύ τους «μπον απετίτ» και τέτοια σαχλά. Ναι, ωραία θα ήταν αν κι εκείνη ήταν εκεί. Μπορεί και να καθόταν δίπλα του. Κι ενώ οι γονείς του θα συζητούσαν για τα προβενσάλ, εκείνος θα τη ρωτούσε για τη ζωή της στην Αμερική και θα θαύμαζε τον λαιμό της για ώρες.

Και ακόμη σκεφτόταν –και αυτό κάνει τα πράγ-

ματα που σκεφτόταν πολύ περισσότερα από δύο-πώς θα μπορούσε να ανοίξει κουβέντα με τη μάνα του για τη Νεφέλη Φωκά, τη σωσία της γιαγιάς του Έλλης Αυγερινού, χωρίς να της δώσει να καταλάβει ότι είχαν πάει στην αποθήκη.

«Πόσο σπουδαία μέρα η σημερινή! Πέρασα τόσο όμορφα με τα παιδιά. Δεν τα διδάσκω εγώ, εκείνα με διδάσκουν! Κι ο μπαμπάς σου κέρδισε τη δίκη. Επιτυχημένη μέρα για τους Αυγερινούς!»

«Και για τους Πολύβιους!» πετάχτηκε ο πατέρας του ενώ σηκωνόταν να ανάψει την τηλεόραση. «Θα με δείξουν να κάνω δηλώσεις» τους εξήγησε.

«Κι εσύ, παιδί μου, τι έκανες όλη μέρα;» ρώτησε η Μάρθα Αυγερινού τον Στέφανο, βγάζοντάς τον από την ονειροπόλησή του και πετώντας τον μακριά από τον λαιμό της Λίζι.

Ο Στέφανος την κοίταξε και περίμενε να ξεκινήσει το κήρυγμα. Άφησε τα μαχαιροπίρουνα κάτω και άνοιξε τα χέρια του, δείχνοντάς της ότι ήταν έτοιμος.

«Όχι, πραγματικά θέλω να μάθω. Τι έκανες σήμερα;» επέμεινε εκείνη.

«Α, να, καθαρίσαμε το σχολείο».

«Το σχολείο ήταν ήδη καθαρό».

«Το ξανακαθαρίσαμε και κάναμε σχέδια για την επόμενη φορά».

«Μα, Στέφανε...»

«Μαμά...» είπε ο Στέφανος και η κυρία Αυγερινού ξεροκατάπιε – ο γιος της δεν ξεστόμιζε συχνά τέτοιες γλυκές κουβέντες.

«Ναι, παιδί μου;»

«Σ' ευχαριστώ για το Κλαμπ Καθαριότητας. Νιώθω επιτέλους ότι ανήκω κάπου, ότι ανήκω στο σχολείο σου».

«Στο σχολείο μας, παιδί μου. Κι αν είναι τόσο σημαντικό για σένα, θα το κρατήσουμε το Κλαμπ Καθαριότητας» είπε η Μάρθα Αυγερινού σφίγγοντάς του δειλά τον ώμο.

«Ναι, όλα είναι σημαντικά για μένα. Το κτίριο του σχολείου, η αίθουσα της τέχνης, η αίθουσα της επιστήμης, η κάθε αίθουσα, στην πραγματικότητα η κάθε πόρτα».

«Ντάξει, παιδί μου. Ντάξει. Το σχολείο είναι σημαντικό για σένα. Το καταλάβαμε».

«Και η αποθήκη...»

«Την αποθήκη να την αφήσεις ήσυχη» είπε η κυρία Αυγερινού θυμωμένα.

«Την τάραξες πάλι τη μητέρα σου» είπε ο κύριος Πολύβιος.

«Μα είπες ότι εκεί υπάρχουν ιστορικά ντοκουμέντα της οικογένειάς μας και του μουσείου. Ποιος καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε τη γιαγιά και την προγιαγιά από το να καθαρίσουμε την αποθήκη και να την κάνουμε εκθεσιακό χώρο με τα κειμήλια της οικογενείας;»

Και, ναι, είπε «οικογενείας». Κανένας δε με πιάνει

απόψε, σκεφτόταν ο Στέφανος Αυγερινός. Με κοροϊδεύει πάλι, συλλογιζόταν η Μάρθα Αυγερινού.

Γιατί μιλάνε ακόμα; αναρωτιόταν ο Ιωάννης Πολύβιος.

«Με δείχνει η τηλεόραση!» είπε ξανά με τον απότομο τρόπο του. «Ησυχία!»

«Στέφανε, αύριο θα έρθουν οι άνθρωποι του μουσείου. Θα πάρουν ό,τι θέλουν και ό,τι μένει είναι δικό μας. Μετά ίσως σε αφήσω να καθαρίσεις και την αποθήκη» είπε στο τέλος.

«Τι;»

«Με δείχνει! Τώρα! Τώρα, σας λέω!» φώναξε ο Ιωάννης Πολύβιος και έκανε νόημα σε όλους να σωπάσουν.

Λίγο έλειψε να τους πετάξει το τηλεχειριστήριο.

Και τον έδειξε. Ήταν έξω από το δικαστήριο, με ένα τεράστιο χαμόγελο, δίπλα από τον κύριο Αλέπη, πρώην κατηγορούμενο για κλοπή πέντε δισεκατομμυρίων ευρώ και νυν αθώο πολίτη αυτής της χώρας. Οι δυο τους φαίνονταν περισσότερο απασχολημένοι με το ποιος θα κερδίσει πιο πολύ χρόνο μπροστά στις κάμερες παρά με το να πείσουν για την αθωότητα του κυρίου Αλέπη.

«Χμ» είπε ο κύριος Πολύβιος όταν τελείωσε η είδηση. «Χμ;»

Η κυρία Μάρθα σκούνητησε τον γιο της. Έπρεπε να πει κάτι.

«Α, ναι, μπράβο, μπαμπά! Να μην πάει άδικα στη φυλακή, αθώος άνθρωπος» είπε ο Στέφανος.

«Φυλακή έπρεπε να πάει» είπε ο κύριος Πολύβιος.

«Τι;»

«Ε, ναι. Ένοχος ήταν».

«Και εσύ τον αθώωσες;»

«Ακριβώς, παιδί μου. Ακριβώς. Αυτός είναι ο πατέρας σου» είπε ο κύριος Ιωάννης με καμάρι.

Να! έλεγε από μέσα του ο Στέφανος Αυγερινός-Πολύβιος και μούντζωνε τον πατέρα του, αλλά δεν πρόλαβε να το κάνει ολοκληρωμένα και όπως ονειρευόταν μέσα στο κεφάλι του. Ο παρουσιαστής στην τηλεόραση είπε ότι υπάρχουν νεότερα για το πλοίο «Πλατιά Θάλασσα», που εξαφανίστηκε το προηγούμενο βράδυ στον Ατλαντικό ωκεανό, στην περιοχή που κάποιοι ονομάζουν Τρίγωνο των Βερμούδων.

«Πάλι με αυτή την αρλούμπα; Η επιστήμη έχει προχωρήσει και αυτοί ακόμα ασχολούνται με μαγικά τρίγωνα και πράσινα άλογα».

«Σς!» είπε τώρα με μανία ο Στέφανος και άρπαξε το τηλεχειριστήριο από τον μπαμπά του. «Θέλω να ακούσω» συμπλήρωσε και ανέβασε την ένταση του ήχου στα ύψη.

«Βλακείες» είπε ο κύριος Πολύβιος.

Ο Στέφανος όμως δεν πίστευε ότι ήταν βλακείες. Κόλλησε σχεδόν τα μούτρα του στην οθόνη και άκουσε προσεχτικά τον δημοσιογράφο να λέει ότι στο πλοίο που εξαφανίστηκε επέβαιναν δύο Έλληνες, ένας σαραντάχρονος άντρας και η εξάχρονη κόρη του.

«Πώς; Τι θέλει να πει; Πώς τους λένε;» ρωτούσε ο Στέφανος, αλλά η τηλεόραση δεν απαντούσε – όπως συμβαίνει συνήθως δηλαδή και σίγουρα θα έχετε διαπιστώσει κι εσείς οι ίδιοι. «Γιατί δε λέει; Γιατί;»

«Έλα, παιδί μου, ηρέμησε» του είπε απότομα η κυρία Μάρθα. «Τα ενδιαφέροντά σου είναι ένα μυστήριο».

«Μαμά, θέλω να μάθω για το οικογενειακό μας δέντρο» είπε τότε ο Στέφανος γεμάτος απελπισία και ταρακουνώντας την.

Η κυρία Μάρθα σάστισε. Το μυαλό της ήταν ακόμη μπερδεμένο από τον δυνατό ήχο της τηλεόρασης και από τα λόγια που μόλις είχαν εκτοξευθεί από το στόμα του γιου της.

«Των Αυγερινών;»

«Ναι».

«Και γιατί όχι των Πολύβιων;» ρώτησε τότε ο πατέρας του. «Θα κάνουμε αρχή με τους Πολύβιους και μετά μαθαίνεις και για τους άλλους. Μόνο για Αυγερινούς ακούμε σε αυτό το σπίτι. Αυγερινούς, Αυγερινούς, Αυγερινούς. Είσαι και μισός Πολύβιος! Μην το ξεχνάς αυτό, Στέφανε!»

Χμ, αυτό είναι αλήθεια! σκέφτηκε ο Στέφανος, αλλά οι Πολύβιοι δεν τον ενδιέφεραν καθόλου.

ΠΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ οι δύο χαμένοι και η υπέροχη Λίζι; αναρωτιόταν ο Στέφανος Αυγερινός. Θα τρώνε, θα πίνουν, θα φτιάχνουν σάντουιτς. Έχουν δει όμως τις ειδήσεις; Ξέρουν για την «Πλατιά Θάλασσα» και για τη μυστήρια εξαφάνισή της; Και, αν το έχουν μάθει, τι σχεδιάζουν να κάνουν; Ίσως και να μην τους απασχολούσαν όλα αυτά τώρα, γιατί εκείνοι δεν είχαν μια Μάρθα Αυγερινού να τους κάνει τη ζωή δύσκολη. Θα είχαν ξαπλώσει μάλλον ή θα ετοιμάζονταν να ξαπλώσουν ή να κάνουν ότι ξαπλώνουν, ενώ ο καθένας και η καθεμιά θα έκαναν τα δικά τους, δηλαδή:

Ο Αντώνης θα άκουγε αυτά τα βαριά κομμάτια που του άρεσαν, με τις κραυγές και τις στριγκλιές, ενώ ο πατέρας του θα παρακολουθούσε τον εαυτό του στην τηλεόραση, σε κάποια συνέντευξη ή σε καμιά φιλανθρωπική συναυλία –όπου τραγουδούσε αυτά τα σαπιοπόπ που ακούνε όσοι δεν καταλαβαίνουν από μουσική– να πηδά πάνω κάτω σαν κατσίκι και να πετά το μικρόφωνο στο πλάι, ενώ η φωνή του θα ακουγόταν ηχογραφημένη.

Ο Ντίνος θα δοκίμαζε να λύσει κανένα άλυτο πρόβλημα – άραγε υπήρχαν τέτοια για τον Ντίνο; Ή θα συγκέντρωνε στατιστικά στοιχεία για το κρώξιμο των γκριζων περιστεριών που κάθονταν στις αντένες των καταστημάτων απέναντι από το μπακάλικο της Σούλας Λούλη.

Η Λίζι θα μάθαινε καμιά νέα γλώσσα –ζωντανή, σπαρταριστή ή ψόφια– και θα σκεφτόταν ένα μελαχρινό αγόρι που είχε γνωρίσει εκείνη τη μέρα. Τον Στέφανο δηλαδή! Όχι, κάποιον άλλο! Θεέ μου, όχι κάποιον άλλο!

Η Λίζι όμως δε σκεφτόταν κανέναν από αυτούς που είχε γνωρίσει το πρωί. Μόνο κοίταζε από το παράθυρο και έψαχνε με αγωνία για εκείνη τη σκιά που την ακολουθούσε παντού στο Σικάγο, εδώ κι εκεί, στις βόλτες της, όταν έβγαινε για να ανασάνει λίγο, χωρίς τον πατέρα της, όταν έτρεχε στο γήπεδο ή όταν έφευγε από το σπίτι της δασκάλας του πιάνου. Ποιος να ήταν άραγε εκείνος που την παρακολουθούσε; Και γιατί ο πατέρας της έκανε ότι δεν τον πρόσεχε και δεν αναγνώριζε ποτέ την ύπαρξή του;

Και οι άλλοι; Τι πραγματικά έκαναν εκείνη την ώρα;

Ο Αντώνης παρακολουθούσε τις ειδήσεις με ανοιχτό το στόμα, ακούγοντας όλες τις λεπτομέρειες για το ναύαγιο, αλλά και τη χορεύτρια μητέρα του να του λέει ότι πρέπει να κλείσει το στόμα και να φάει τη σαλάτα του

μασώντας την κάθε μπουκιά δεκαπέντε φορές. Εκείνος το έκλεισε και δεν ήξερε τι να πρωτοσκεφτεί: τη σύμπτωση αυτού του νέου ναυαγίου ή τι θα μπορούσε να περιδρομιάζει στο τσίγκινο μικρό σπιτάκι του Ντίνου εκείνη ακριβώς τη στιγμή.

Ο Ντίνος, από την άλλη, δε σκεφτόταν το ναυάγιο γιατί δεν είχε ακούσει τίποτε για αυτό και έτσι έκανε ό,τι έκανε κάθε βράδυ. Έτρωγε ένα μπαγιατίτικο σάντουιτς, από αυτά που είχαν ξεμείνει –έτσι κρατούσε το κόστος της επιχείρησής του χαμηλό–, και κοίταζε συνταγές στο διαδίκτυο, που ονειρευόταν ότι μια μέρα θα του έφεραν επιτυχία και μεγάλα κέρδη.

Δεν πήραν είδηση. Πάει, τελείωσε, κοιμούνται, αποφάσισε ο Στέφανος. Αν ήξεραν τι είχε συμβεί, θα είχαν ήδη δώσει κάποια σημάδια ζωής στο γκρουπ που είχαν φτιάξει στα κινητά τους. Ευτυχώς που ήταν εκείνος και τους κρατούσε σε εγρήγορση! Έστειλε σε όλους το βιντεάκι της είδησης του ναυαγίου και μετά τους είπε αυτά που είπε η μάνα του, ότι δηλαδή την επομένη θα έρχονταν άνθρωποι από το μουσείο για να ξαφρίσουν τα εκθέματα. «Στις δώδεκα, στην αποθήκη» τους έγραψε μετά, χωρίς να περιμένει απάντηση. «Ντίνε, φέρε κάνα σάντουιτς» συμπλήρωσε στο τέλος. Εκείνες οι ντομάτες προβενσάλ τού είχαν κάτσει στο στομάχι.

Κι ύστερα σκέφτηκε κάτι που και οι άλλοι σκέφτηκαν. Ότι θα έπρεπε, σαν αγόρια, σαν λεβέντες, σαν παλικάρια δύο μέτρα που ήταν –ντάξει, λέμε τώρα–, να πά-

νε κάτω από το παράθυρο της Λίζι και να ρίξουν κάνα πετραδάκι –το είχε δει σε πολλές αμερικάνικες ταινίες– και εκείνη να κοιτάζει κάτω και να τους δει ή καλύτερα βέβαια να δει μόνον εκείνον και ξαφνιασμένη, έκπληκτη και με καρδιά γεμάτη ευγνωμοσύνη να του πει ότι πρώτη φορά συναντούσε κάποιον σαν εκείνον. Αν και κανενός δεν του έκοψε να στείλει μήνυμα, όλοι βρέθηκαν κάτω από το παράθυρό της στις δώδεκα παρά και εκείνη βρέθηκε δίπλα τους, κοιτάζοντας τις πέτρες που πηγαυνοέρχονταν, ρωτώντας ήρεμα και χαμογελαστά τι επιχειρούσαν να πετύχουν. Όταν κατάλαβε τι γινόταν και όταν κι εκείνοι είδαν επιτέλους αυτό που έψαχναν, η Λίζι μοιράστηκε μαζί τους τις δευτερές της σκέψεις.

«Είναι λάθος αυτό που κάνουμε» είπε στο τέλος.

«Έχεις δίκιο» είπε ο Στέφανος. «Εσύ πήγαινε να ξαπλώσεις και θα σου τα πούμε όλα αύριο».

«Λες;» ρώτησε εκείνη.

«Ναι» είπε ο Ντίνος Λούλης. «Αυτό είναι το σωστό».

«Ντάξει» απάντησε η Λίζι και οι υπόλοιποι την περίμεναν δυστυχισμένοι να μπει μέσα.

Ένα βήμα όμως πριν ανοίξει την πόρτα έριξε μια τελευταία ματιά τριγύρω. Το κρύο της Αθήνας δεν είχε καμιά σχέση με το κρύο του Σικάγου. Ήταν γλυκό, σχεδόν σε καλωσόριζε. Η μυστήρια φιγούρα δε φαινόταν πουθενά. Ίσως και να είχε χαθεί για πάντα. Η Λίζι Γκριν έδεσε ακόμη πιο σφιχτά τη ζώνη του παλτού της και στράφηκε πίσω.

«Λοιπόν, πάμε;» ρώτησε αποφασιστικά.

Εκείνοι δε ρώτησαν γιατί άλλαξε γνώμη. Δεν ήθελαν. Δεν τους αφορούσε.

«Ναι, πάμε» συμφώνησαν όλοι για ένα σχέδιο που ήταν ξεκάθαρο ότι ήταν γεμάτο τρύπες και έμπαζε από παντού.

Καθώς προχωρούσαν, μόνο η Λίζι έμοιαζε να αισθάνεται τον κίνδυνο. Οι άλλοι συμπεριφέρονταν λες και ήταν σε εκδρομή. Ο Στέφανος και ο Αντώνης φορούσαν ακόμη τα ρούχα του σχολείου, ενώ ο Ντίνος κυκλοφορούσε με τις πιτζάμες του.

«Δεν είναι πρόβλημα να μπούμε στην αποθήκη. Ο κύριος Πελοπίδας κοιμάται τέτοια ώρα. Δε θα μας πάρει είδηση» εξήγησε ο Στέφανος.

«Κι εσύ πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Λίζι.

«Δεν είναι η πρώτη νύχτα που περνάω στο σχολείο. Μια φορά η Μάρθα έκανε πάρτι με κάτι υπουργούς και έπαιζε δυνατά η μουσική και...»

«Ντάξει, παππού, καταλάβαμε» είπε ο Αντώνης.

Πέρασαν μπροστά από το μικρό σπιτάκι και τα φώτα του κυρίου Πελοπίδα ήταν κλειστά. Με άνεση βάδισαν προς την αποθήκη και εκείνη τη στιγμή άκουσαν την πόρτα του σπιτιού του επιστάτη να ανοίγει τρίζοντας και εκείνον να μιλά σε κάποιον.

«Τώρα, καλέ μου φίλε, μπορείς να κάνεις ελεύθερα τη βόλτα σου» είπε σε έναν γερμανικό μολοσσό πολύ ευγενικό, πολύ αριστοκρατικό και πολύ καλά κρυμμένο.

Οι τέσσερίς τους βρέθηκαν πίσω από τους θάμνους που περιστοίχιζαν το σπιτάκι και κοίταζαν στο λιγοστό

φως του φεγγαριού τον ευτυχισμένο κύριο Πελοπίδα να κάνει τη βόλτα του με τον αγαπημένο του σκύλο, που τον φώναζε κύριο Επαμεινώνδα.

«Γρήγορα, πάμε μέσα» είπε ο Στέφανος και σήκωσε το παραθυράκι της αποθήκης.

Μπήκαν όλοι αρκετά εύκολα, αλλά το παντελόνι της Λίζι πιάστηκε πάνω σε ένα καρφί. Αυτό την ξάφνιασε, σχεδόν τη φόβισε, αλλά ο Ντίνος τη χτύπησε ευγενικά στον ώμο.

«Το φρόντισα, αγαπητή μου» είπε σοβαρά.

Ο Αντώνης προσπάθησε να μη γελάσει.

Όταν βρέθηκαν μέσα στον σκοτεινό και παγωμένο χώρο της αποθήκης, ήταν ακριβώς δώδεκα. Στο σκοτάδι δεν ήταν πολλά αυτά που μπορούσαν να δουν, τα χέρια τους προχωρούσαν ψηλαφιστά, το ίδιο και τα πόδια τους, ενώ τα μάτια τους προσπαθούσαν να ανιχνεύσουν τι βρισκόταν τριγύρω μέχρι να ανάψουν τα κεριά. Οι τοίχοι ήταν παλιοί, η μπογιά ξεφλουδισμένη σε κάποια σημεία, σχεδόν ανύπαρκτη, λιγοστά έπιπλα και πολλά ράφια.

«Πρέπει να ψάξουμε για ό,τι μας είναι χρήσιμο. Πριν τα εξαφανίσουν αύριο οι αρχαιολόγοι» είπε ο Στέφανος.

«Ίσως... ίσως να μην πρέπει» μουρμούρισε η Λίζι.

«Όχι, καλέ, αφού είναι της οικογενείας» ξέφυγε του Στέφανου και οι άλλοι έβαλαν τα γέλια.

Η Λίζι κρατούσε ένα κεριά και πρόσεχε να μη στάξει πάνω στα ρούχα ή στο χέρι της ή κάτω στο πάτωμα.

«Είναι αδύνατο να μην αφήσουμε ίχνη» μουρμούρισε.

Προχώρησε προς το μέρος του γνωστού κουτιού και πήρε στα χέρια της εκείνο το αρχαίο κυλινδρικό δοχείο που έλεγε «Το παιχνίδι του θανάτου – Η αιωνιότητα της ζωής». Το σκοτάδι κάλυπτε το πρόσωπό της. Το σώμα της έμεινε ακίνητο.

«Πότε;» ρώτησε. «Πού; Πού είσαι τώρα; Γιατί δε σε βλέπω;»

«Σε ποιον μιλά;» ρώτησε ο Αντώνης, που την παρακολουθούσε από την άλλη πλευρά του δωματίου.

«Ωρα είναι τώρα να μας πει ότι βλέπει κι εκείνη τη γαργά του Στέφανου» είπε ο Ντίνος. «Δείτε τι βρήκα».

«Σιωπή!» είπε επιτακτικά ο Στέφανος.

«Μα νομίζω ότι είναι σημαντικό και...»

«Σς!»

«Καλά...»

Και τότε το άκουσαν, την ακολουθία από τρεις στιγμές, τρεις παύλες κι έπειτα άλλες τρεις στιγμές, που σημαίνει: «Σώστε τις ζωές μας».

«Από πού...;» άρχισε να λέει ο Ντίνος.

«Έρχεται;» ολοκλήρωσε την ερώτηση ο Αντώνης.

«Από εκεί» είπε η Λίζι λες και ξυπνούσε από λήθαργο.

Πλησίασαν τον ασύρματο. Το σήμα ακουγόταν ξανά και ξανά. Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Δεν ήξεραν τι γινόταν. Το σήμα δυνάμωνε όλο και πιο πολύ, μέχρι που άρχισε να τρέμει το κτίριο και τα κουτιά να πέφτουν από τα πιο ψηλά ράφια.

«Κάν' το να σταματήσει!» φώναξε η Λίζι και τα δάχτυλά της τυλίγονταν τώρα με περισσότερη ένταση γύρω από το αιγυπτιακό έκθεμα.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Ωρα βρήκες!» φώναξε ο Αντώνης.

«Λέγε!»

«Δώδεκα και δώδεκα» είπε ο Στέφανος, που κρατιόταν από μια βαριά πολυθρόνα.

Η Λίζι συνέχισε να τραντάζεται ολόκληρη. Πλησίασε όμως τον ασύρματο, άπλωσε τα δάχτυλα πάνω στο παλιό πλήκτρο και άρχισε να στέλνει το ίδιο σήμα ξανά και ξανά, μέχρι που ο ήχος και η δύναμη που έσειε ολόκληρη την αποθήκη σταμάτησαν.

«Τι του είπες;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Ότι τον ακούμε».

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Κάποιος που χρειάζεται βοήθεια».

Έπειτα ανάσαναν βαθιά και ρίχτηκαν στις παλιές πολυθρόνες. Τα βλέμματά τους αναζητούσαν απαντήσεις, αλλά τα στόματά τους δίσταζαν να πουν κάτι. Και τι να πουν άλλωστε; Τι να πουν που δε θα αψηφούσε κάθε κανόνα λογικής;

«Εκείνα τα σάντουιτς που μας έταξες πού είναι;» ρώτησε ο Στέφανος Αυγερινός, αλλά το «είναι» που είπε βυθίστηκε στον λαιμό του λες και κάποιος το έσπρωχνε.

ΤΟ ΑΝΗΣΥΧΟ ΓΑΒΓΙΣΜΑ του σκύλου του κυρίου Πελοπίδα συνέχισε για ώρα. Τα παιδιά το άκουγαν καθώς προσπαθούσαν να βάλουν κάποια πράγματα σε τάξη, στο κεφάλι τους και έξω από αυτό. Αποφάσισαν ότι έπρεπε να πάρουν ό,τι μπορούσαν από την αποθήκη όσο πιο γρήγορα γινόταν και μετά να εξαφανίσουν τα ίχνη τους. Πήραν λοιπόν αυτά που τους φάνηκαν ενδιαφέροντα και χρήσιμα. Αλλά τον ασύρματο δεν μπορούσαν να τον πάρουν και ο ασύρματος ήταν ίσως το πιο σημαντικό. Η Λίζι είχε καταφέρει να μιλήσει με εκείνο το πράγμα, ό,τι κι αν ήταν, κι αν οι αρχαιολόγοι έπαιρναν τον ασύρματο, ένας Θεός ξέρει πώς θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν ξανά μαζί του.

Άφησαν την αποθήκη σκεφτικοί. Ο Αντώνης τσακωνόταν με τον Ντίνο για τα ρίχτερ του σεισμού που είχαν ζήσει και ο Στέφανος δεν άφηνε τη Λίζι σε ησυχία.

«Δηλαδή τι άκουσες; Ακριβώς να μου πεις» επέμενε ο Στέφανος. «Πες μου».

«Σς» είπε μονάχα εκείνη.

Μετά επιτάχυνε το βήμα της, αλλά κάποια στιγμή

σταμάτησε. Γύρισε απότομα και κοίταξε τον Ντίνο στα μάτια.

«Δεν το θέλω αυτό» του είπε και του έδωσε το αρχαίο κυλινδρικό αντικείμενο. «Δώσε μου το δικό σου».

Ο Ντίνος τής έδωσε ένα μικρό δέμα με τα παιδικά βιβλία της γιαγιάς του Στέφανου, της Έλλης Αυγερινού. Ο Στέφανος κρατούσε το άλμπουμ και ο Αντώνης μια μικροσκοπική σφυρίχτρα που βρήκε τυλιγμένη σε ένα κεντημένο πανί στο ίδιο παλιό κουτί. Τι θα μπορούσαν να κάνουν αυτά τα τέσσερα αντικείμενα και τι θα γινόταν αν τους έπαιρναν τον ασύρματο κανένας δεν ήξερε και ούτε εμείς μπορούμε να ξέρουμε αυτή τη στιγμή.

Πρώτη άφησαν τη Λίζι, που τους καληνύχτισε χωρίς δεύτερη ματιά και γλίστρησε στο σπίτι. Οι τρεις παρακολούθησαν την πόρτα της να κλείνει, το φως στο δωμάτιό της να ανάβει και μετά από μισή ώρα να σβήνει και ύστερα αποφάσισαν ότι ήταν καιρός να φύγουν. Περιπάτησαν σιωπηλοί το υπόλοιπο της διαδρομής και έφτασαν επιτέλους ο καθένας στο σπίτι του.

Ξάπλωσαν, όπως θα έπρεπε να είχαν κάνει ώρες πριν. Τώρα όμως ένιωθαν διαφορετικοί. Κουρασμένοι, βρόμικοι και με βαριά καρδιά. Ο Αντώνης πήρε τη σφυρίχτρα, τη γυάλισε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κανέναν ήχο γιατί ήταν πολύ αργά – ή πολύ νωρίς. Όπου να 'ταν θα ξημέρωνε. Ο Ντίνος άπλωσε μια κουβέρτα και αποκοιμήθηκε κάτω από το ταμείο του μπακάλικου –το έκανε κάποιες φορές όταν η μάνα του ροχάλιζε δυνατά– και ο

Στέφανος ξάπλωσε κρατώντας το άλμπουμ σφιχτά στο στήθος. Η καρδιά του όμως δεν τον άφηνε να κοιμηθεί.

Ο Στέφανος ανακάθισε στο κρεβάτι, άναψε το φως και κοίταξε πάλι κάθε σελίδα του άλμπουμ. Το βλέμμα του έπεφτε εδώ κι εκεί χωρίς να ξέρει πού να εστιάσει. Ήταν κουρασμένος και τα μάτια του τον πονούσαν. Και τότε πρόσεξε κάτι που μέχρι τότε δεν το είχε δει. Στη μέση του άλμπουμ υπήρχε μια οικογενειακή φωτογραφία. Στο κέντρο στεκόταν η προγιαγιά του και ο προπαππούς του, με ύφος σοβαρό και περήφανο, μπροστά από την είσοδο του σχολείου, που τότε ήταν φυσικά μουσείο. Πίσω και γύρω τους στέκονταν οι διάφοροι υπάλληλοι και αξιωματούχοι και στην άκρη της φωτογραφίας ήταν η γιαγιά του, η Έλλη Αυγερινού, που φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα με φουσκωτά μανίκια και λευκό κολάρο και είχε απλωμένο το αριστερό της χέρι έτσι που να βγαίνει έξω από τη φωτογραφία. Ο Στέφανος πήρε τη φωτογραφία και με χέρια που έτρεμαν και καρδιά που έτρεχε με χίλια γύρισε το μέρος της που είχε διπλωθεί πριν από χρόνια και τότε το είδε. Το χέρι της γιαγιάς του κατέληγε σε ένα άλλο χέρι, στο χέρι ενός κοριτσιού που της έμοιαζε, που ήταν ίδιο με εκείνη. Ίδιο χαμόγελο, ίδια μάτια, ίδιο στόμα. Πίσω από τη φωτογραφία έγραφε: «Στο κέντρο: Μάνθος Φωκάς και Θεοδώρα Αυγερινού».

Ο Στέφανος έψαξε και πάλι τη φωτογραφία της γιαγιάς του που βρισκόταν στις τελευταίες σελίδες του άλμπουμ, την πήρε κι εκείνη στα χέρια και κατάλαβε ότι

την είχαν κόψει. Όταν τη γύρισε όμως, διάβασε στο πλάι: «Οι δίδυμες Έλλη Αυγερινού και Νεφέλη Φωκά». Ο Στέφανος ένιωσε ένα περίεργο συναίσθημα, ένα συναίσθημα που του έδενε την καρδιά σφιχτό κόμπο. Προδοσία. Κάτι δεν κολλούσε εδώ. Γιατί δεν του είχαν μιλήσει ποτέ για τη δίδυμη αδελφή της γιαγιάς του; Γιατί το όνομα του προπαππού του δεν είχε ακουστεί ποτέ στο σπίτι τους; Περπάτησε με το χαμηλό φως του κινητού στο σαλόνι. Βρήκε σε μια γωνιά τη φωτογραφία της γιαγιάς του, πάλι στην ίδια στάση, πάλι στην ίδια ηλικία. Την έβγαλε από το πλαίσιο. Το ίδιο πράγμα. Η φωτογραφία είχε κοπεί, λες και κάποιος προσπάθησε να αποκόψει τη Νεφέλη Φωκά από τις αναμνήσεις και την ιστορία της οικογένειας και την πέταξε σαν άχρηστο μέλος κάπου για να ξεχαστεί. Μήπως λοιπόν το κορίτσι που είδε εκείνη τη μέρα πριν λιποθυμήσει δεν ήταν η γιαγιά του, αλλά η δίδυμη αδελφή της; Και, αν ναι, τι να έκανε μέσα στην αποθήκη; Και γιατί δεν είχε μεγαλώσει; Και τι τέλος πάντων ήταν; Τα ερωτήματα πολλά, αλλά δεν τολμούσε να δώσει καμιά απάντηση. Πιο πολύ όμως τον έκαιγε που η οικογένειά του ήταν μια από εκείνες τις οικογένειες που διπλώνουν φωτογραφίες και τις κόβουν και σφαιλίζουν ένα ανυπεράσπιστο εξάχρονο κοριτσάκι στην αποθήκη. Αλλά και πάλι, αν η Νεφέλη Φωκά είχε εξαφανιστεί σε εκείνο το καράβι πριν από εξήντα εννιά χρόνια, τι γύρευε μέσα στην αποθήκη– και κυρίως τι ακριβώς ήταν;

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ το πρωί οι τέσσερις χαμένοι δε βρίσκονταν στην τάξη τους. Είχαν αλυσοδεθεί στην πόρτα της αποθήκης και περίμεναν να τους ανακαλύψει κάποιος. Η κυρία Μαρκάκη παραξενεύτηκε με την απουσία των παιδιών, που μάλιστα ανήκαν όλα στο ίδιο κλαμπ, αυτό της Καθαριότητας, και, όταν ειδοποίησε την κυρία Αυγερινού, εκείνη ήταν σίγουρη ότι ο γιος της είχε καταφέρει και πάλι να κάνει το θαύμα του. Χτες με είπε μαμά, σκεφτόταν η διευθύντρια του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου, μαμά, και αυτό θα μπορούσε να είναι είτε καλό είτε κακό σημάδι. Ε, να που ήταν αδιαμφισβήτητα κακό. Γιατί άφηνε τον εαυτό της να παρাসύρεται από τέτοιους συναισθηματισμούς; Γιατί δε μάθαινε επιτέλους το μάθημά της;

«Στέφανε Αυγερινέ-Πολύβιε, τι κάνεις, παιδί μου, αλυσοδεμένος στην αποθήκη;» φώναξε, μόλις τους είδε, με φωνή κάπως κουρασμένη.

«Διαμαρτύρομαι».

«Και για ποιο πράγμα διαμαρτύρεσαι;»

«Για την κλοπή των αρχαίων...»

«Του Παρθενώνα; Πώς σου ήρθε τέτοια ώρα και τέτοια μέρα να διαμαρτυρηθείς για τα αρχαία του Παρθενώνα;»

«Όχι, για αυτά της αποθήκης διαμαρτύρομαι. Εκεί μέσα είναι η ιστορία των προγόνων μου και αρνούμαι να την παραδώσω σε ξένα χέρια».

«Αρνείσαι;» ρώτησε η κυρία Αυγερινού κοιτώντας τον τώρα με λύσσα.

«Αρνούμαι» είπε εκείνος χωρίς να κατεβάσει το βλέμμα.

Ακολούθησε σιωπή. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν και κλείδωσαν σε ένα κοίταγμα που θα τα καθόριζε όλα. Τα παιδιά του σχολείου περίμεναν να δουν ποιος θα κέρδιζε τη μονομαχία –όχι του Ελ Πάσο, αλλά του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου– μεταξύ της δόκτορος Μάρθας Αυγερινού και του ακαμάτη, πάντα εκτός νόμου, πάντα εκτός λογικής και αιτίας, γιου της Στέφανου Αυγερινού-Πολύβιου. Οι ανάσες κόπηκαν, τα βλέμματα ευθυγραμμίστηκαν, τα λεπτά κυλούσαν κουβαλώντας πυρακτωμένο μπαρούτι.

«Εντάξει, τότε. Θα τηλεφωνήσω και θα ακυρώσω τη δωρεά των αρχαίων» είπε η κυρία Αυγερινού.

«Θα τηλεφωνήσεις;»

«Ναι».

«Έτσι απλά;»

«Έτσι απλά, παιδί μου. Αφού είναι τόσο σημαντικό για σένα!»

«Μπράβο, ρε μάνα!» είπε ο Στέφανος Αυγερινός και το εννοούσε. «Μπράβο, και δε σου το είχα».

«Ωραία, θα λυθείτε τώρα;»

«Ναι, βέβαια» μουρμούρισαν όλοι κοιτάζοντας με κόκκινες μούρες τα υπόλοιπα παιδιά, που απορούσαν ακόμα με τα κατώματα του Στέφανου Αυγερινού, ο οποίος τους έβγαζε από την ομαλή ροή των μαθημάτων τους και τους στερούσε πολύτιμο χρόνο μάθησης.

«Τι γίνεται;» ρώτησε ένα κορίτσι που ήρθε εκείνη τη στιγμή τρώγοντας μια μεγάλη τυρόπιτα.

«Να, ο Αυγερινός κάνει καψόνι στη μάνα του» είπε ένα αγόρι.

«Ναι, την καημένη» είπε κάποιος άλλος.

Ο Στέφανος δεν περίμενε να ακούσει αυτή την κουβέντα ούτε ότι θα σκεφτόταν κανείς κάτι τέτοιο, αλλά δεν μπορούσε πλέον να κάνει πίσω. Τώρα προτεραιότητα ήταν η σωτηρία της αποθήκης!

Καθώς περίμενε να αφαιρέσει τις αλυσίδες και ο τελευταίος από το Κλαμπ της Καθαριότητας, η κυρία Μάρθα Αυγερινού αναρωτιόταν δύο πράγματα: πρώτον, πού είχαν βρει τις αλυσίδες –μέχρι που κατάλαβε ότι οι αλυσίδες ήταν τα χερούλια από τις πιο ακριβές της τσάντες– και, δεύτερον, πότε οι υπόλοιποι γονείς θα έπαιρναν είδηση την κακή επιρροή που είχε ο γιος της πάνω στα δικά τους παιδιά και θα υπέβαλλαν παράπονα. Κι εκείνη η έρμη σε ποιον να υποβάλει το δικό της παράπονο; Σε ποιον να μαρτυρήσει τι τραβούσε; Μα τι επιτέλους είχε

πάθει με εκείνη την αποθήκη; Τη μια ήθελε να την κάψει, την άλλη να την καθαρίσει, σήμερα την είχε κηρύξει ιστορικό μνημείο! Όχι, δε θα ανεχόταν άλλα καπρίτσια, ειδικά εκείνη τη μέρα που περίμενε την επιθεώρηση του σχολείου για το πολυπόθητο βραβείο του πιο καινοτόμου σχολείου της χώρας!

«Ωραία!» είπε με χαμόγελο. «Τώρα που όλοι είστε ελεύθεροι, πηγαίνετε στη βιβλιοθήκη, όπου θα περάσετε την επόμενη ώρα σκεπτόμενοι τις πράξεις σας. Τιμωρία!»

«'Ντάξει» είπε ο Στέφανος.

«Σκεπτόμενοι τις πράξεις σας...»

«'Ντάξει» ξαναείπε ο Στέφανος.

«Και δε θα βγείτε μέχρι να σας ειδοποιήσω».

Ο Ντίνος δεν είπε τίποτε, γιατί πολύ απλά ήταν συγκλονισμένος. Δεν τον είχαν τιμωρήσει ποτέ και για κανένα λόγο και δεν ήθελε να χάσει την υποτροφία στο Πρότυπο Εκπαιδευτήριο της δόκτορος Μάρθας Αυγερινού ο κόσμος να χαλούσε. Τι θα έκανε αν έχανε εκείνη την ευκαιρία; Πού θα διοχέτευε τη μαθηματική του διάνοια; Με τίποτα δε θα πήγαινε πίσω στο παλιό του σχολείο. Και η κυρία Μαρκάκη τι θα έλεγε όταν θα μάθαινε τα χάλια του; Αχ, όλα θα τα έχανε, αλλά προς το παρόν είχε χάσει το χρώμα του, είχε χάσει τα λόγια του, γενικά ήταν χαμένος και ήθελε να τον τραβήξει κάποιος από τα μαλλιά για να μη χαθεί εντελώς σε εκείνο το κύμα της αβεβαιότητας που τον παρέσερνε.

Η Λίζι δεν τον τράβηξε από τα μαλλιά, αλλά τον πή-

ρε από το χέρι και ανέβηκαν μαζί τα σκαλιά της βιβλιοθήκης. Ο Στέφανος και ο Αντώνης ακολούθησαν, κοιτώντας απορημένοι μια τα δυο δεμένα χέρια και μια την κυρία Αυγερινού. Όταν βρέθηκαν γύρω από το τραπέζι κοντά στο αψιδωτό παράθυρο του δεύτερου ορόφου, η κυρία Αυγερινού έβαλε και τα δύο χέρια της στην καλογυαλισμένη επιφάνεια από ξύλο οξιάς και τους κοίταξε με αποδοκιμασία.

«Και τώρα να κάτσετε και να σκεφτείτε σοβαρά τις πράξεις σας».

«Ναι, βέβαια» είπε ο Στέφανος. «Αλλά τη δωρεά στο μουσείο;»

«Θα την ακυρώσω είπαμε» απάντησε εκείνη. «Ήσυχασε, παιδί μου».

Ο Ντίνος όμως δεν ησύχαζε. Όλο έκανε υπολογισμούς στο κεφάλι του, για το πόσα εικοσάρια είχε πάρει, για τους διαγωνισμούς στους οποίους είχε διακριθεί, για αυτά που θα έλεγε στη μάνα του, την κυρία Σούλα Λούλη, σε περίπτωση που τον έδιωχναν. Και τι τον περίμενε άραγε μετά από αυτή την ατίμωση; Μια ζωή χωρίς νόημα, γεμάτη σάντουιτς, χωρίς μαθηματικά. Αχ! Ο Ντίνος Λούλης, όπως καταλαβαίνετε, τα είχε παίξει.

«Εμένα μια χαρά μου ακούγεται» σχολίασε ο Στέφανος όταν του είπε πάνω κάτω τι περνούσε από το μυαλό του, αλλά ο Ντίνος δεν του απάντησε, μόνο συνέχισε να κάνει υπολογισμούς.

Η Λίζι έβαλε τους αγκώνες στο τραπέζι και περίμενε

να γίνει ησυχία. Όταν όλα τα παιδιά, ακόμα και κάνα δυο που ξέμειναν τυχαία στη βιβλιοθήκη, αποχώρησαν, έκανε νόημα στους τρεις τους ότι ήθελε να τους πει κάτι ψιθυριστά. Ο Αντώνης όμως είχε βάλει ήδη τα ακουστικά και κάτι έγραφε.

«Έλα τώρα» φώναξε στον Στέφανο, που εκείνη τη στιγμή τού τράβηξε τα ακουστικά απότομα.

«Έχουμε συνεδρία» είπε εκείνος.

«Τώρα, τελειώνω» διαμαρτυρήθηκε ο Αντώνης. «Κάτι γράφω!»

«Τι;» ρώτησε η Λίζι.

«Τίποτε. Να, είναι ένα τραγούδι του μπαμπά μου που λέει “Σε σκέφτομαι, τρελαίνομαι, ψάχνω παντού για σένα, κλαίω και πονάω και ζω στα περασμένα”».

«Ω, είναι απαίσιο» είπε η Λίζι με πολλή ειλικρίνεια και μεγάλο χαμόγελο και οι άλλοι σώπασαν περιμένοντας την αντίδρασή του.

«Το ξέρω» είπε ο Αντώνης. «Γι’ αυτό εγώ το έκανα “Σε σκέφτομαι, τρελαίνομαι, σιχαίνομαι τα ποπ τα βαρεμένα”. Έχω κι άλλες εκδοχές, αν θέλετε να ακούσετε».

«Αυτά γράφεις όλη μέρα;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Αυτά. Και, όταν είμαι σπίτι, τα τραγουδώ και ο μπαμπάς μου εκνευρίζεται και λέει “Χρύσα, πες του”».

«Ποια είναι η Χρύσα;» ρώτησε η Λίζι.

«Η μάνα μου».

«Έλα, ρε, όλες μουρλαίνονται γι’ αυτόν» του είπε τότε ο Στέφανος.

«Χμ» είπε ο Αντώνης και πήρε ένα ύφος αδιάφορο.
«Γκουχ, γκουχ» ξερόβηξε η Λίζι και επιτέλους σιώπησαν.

«Ναι;»

«Χτες τα μεσάνυχτα, στην αποθήκη...»

«Ναι;»

«Εκείνο που μου μίλησε...»

«Εκείνο;»

«Εκείνο ή εκείνη, δεν ξέρω τι ήταν...»

«Ήταν η αδελφή της γιαγιάς μου» είπε ο Στέφανος. «Δείτε τι ανακάλυψα!» και ξεδίπλωσε μπροστά τους τη φωτογραφία. «Η γιαγιά μου είχε μια δίδυμη αδελφή, τη Νεφέλη Φωκά, που εξαφανίστηκε μαζί με το καράβι. Ν. Φ.»

«Και γιατί είχαν διαφορετικά επίθετα οι δυο τους;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Τι να σου πω; Μπορεί οι γονείς τους να χώρισαν και να αποφάσισαν να δώσουν ο καθένας το επίθετό του σε μία από τις δύο. Έχουμε τέτοια κουφά στην οικογένεια. Δες την κυρία Μάρθα, για παράδειγμα.»

«Μα νόμιζα ότι δεν έχεις καμία σχέση με την κυρία» είπε ο Αντώνης γελώντας πονηρά.

«Ε, παλικάρι!»

«Παιδιά, ηρεμήστε» είπε ο Ντίνος.

«Ναι, εντάξει» συμφώνησε ο Αντώνης. «Αλλά αποκλείεται να είναι η Νεφέλη Φωκά. Αυτή εξαφανίστηκε πριν από εξήντα εννιά χρόνια κάπου στα βάθη του Ατλαντικού. Και αυτό σημαίνει ότι...»

«Ότι;» συνέχισε ο Στέφανος.

«Ότι αυτό που ζει στην αποθήκη είναι ένα φάντασμα. Κι αυτό δεν είναι λογικό» εξήγησε ο Αντώνης. «Ή είναι;» ρώτησε κοιτάζοντας μια τον Ντίνο και μια τη Λίζι.

Η Λίζι δε μιλούσε.

«Δεν την είδα» είπε μετά «αλλά η φωνή ήταν ενός κοριτσιού αυτής της ηλικίας. Ένωσα την αναπνοή της εδώ» συμπλήρωσε και έδειξε τον λαιμό της. «Είπε ότι κινδυνεύει».

Όλοι πάγωσαν. Τα χέρια τους, τα πόδια τους, οι σκέψεις τους πάγωσαν. Ο Στέφανος όμως σκεφτόταν τον λαιμό της Λίζι και χαμογελούσε. Τότε ακούστηκε ένας θόρυβος. Μια κίνηση. Ο Στέφανος τους ένεψε να μη μιλήσουν. Εκείνος ανέβηκε τα σκαλιά και κόλλησε το αυτί του στην πόρτα του γραφείου της μάνας του.

«Από το μουσείο;» την άκουσε να λέει. «Έρχεστε; Ωραία. Βεβαίως να κοπιάσετε. Είναι εύκολο. Θα μας βρείτε στο τέρμα της οδού Κυπαρισσίων. Περιμένουμε πολλούς επισκέπτες σήμερα! Θα μας αξιολογήσουν και από τον διαγωνισμό των σχολείων!»

«Αχ, ρε μάνα!» ξέφυγε του Στέφανου και με αθόρυβα βήματα γάτας –ή ίσως και κάποιου πιο επικίνδунου αιλουροειδούς– κατέβηκε προβληματισμένος.

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ στεκόταν μπροστά στο αψιδωτό παράθυρο, στο γνωστό σημείο στη βιβλιοθήκη απ' όπου τις προάλλες παρακολουθούσε τον Ντίνο και τη Λίζι.

«Να τοι» είπε και έδειξε ένα μικρό βαν που έφτανε στην είσοδο του σχολείου.

«Μουσείο Ν. Γκέκα» έγραφε στο πλάι του βαν, ενώ από την πόρτα ξεπρόβαλαν δύο τύποι με τζιν και πουκάμισα και καρτελάκια που κρέμονταν από τον λαιμό τους, οι οποίοι κοιτούσαν μια μπροστά και μια σε ένα χαρτί μάλλον με τις οδηγίες για το πώς να έρθεις στο σχολείο.

«Καλά, τι περιμένουν;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Αφού η ταμπέλα το λέει: Πρότυπο Εκπαιδευτήριο Ανθοπύργου» είπε ο Ντίνος.

«Μοιάζουν εντελώς χαμένοι. Τι γίνεται;» ρώτησε και ο Αντώνης.

Και –τσουπ!– να σου ακόμα ένα αυτοκίνητο, πιο επίσημο, πιο μαύρο, πιο εντυπωσιακό. Θα είναι από το γραφείο του υπουργού, σκέφτηκε ο Στέφανος, που το είχε ξαναδεί. Από εκεί κατέβηκαν δυο τύποι κουστουμαρι-

σμένοι, με δερμάτινες τσάντες, που κοιτούσαν και εκείνοι σαν χαμένοι. Σε κάποια στιγμή τα δυο ζευγάρια χαιρετήθηκαν και προσπάθησαν να βοηθήσουν το ένα το άλλο. Ο ένας έδειχνε στον άλλο κάτι στο κινητό, μάλλον κοιτούσαν και πάλι κάποιο χάρτη, αλλά δεν έκαναν κανένα βήμα προς την είσοδο του σχολείου. Και τότε ο Στέφανος πρώτος κατάλαβε.

«Παιδιά, το σχολείο πετάει!» φώναξε.

«Ντάξει, καλό είναι το σχολείο, αλλά δε θα έλεγα ότι πετάει κιόλας» είπε ο Ντίνος, που ήταν ακόμη απογοητευμένος από την προοπτική να χάσει την υποτροφία του.

«Όχι, πετάει, αλήθεια πετάει!»

«Μη λες βλακείες» τον αντίκοψε ο Αντώνης.

«Ναι, η στιγμή είναι κρίσιμη και εσύ...» είπε ο Ντίνος και έδειξε με τον δείκτη του δεξιού του χεριού στο γνωστό σημείο, αλλά με έναν τρόπο που εξηγούσε ότι ο Στέφανος το είχε ακατοίκητο.

«Παιδιά!» φώναξε ξανά ο Στέφανος και τους ζήτησε να κοιτάξουν κάτω, εκεί που θα έπρεπε να είναι τα θεμέλια του σχολείου.

Και είχε δίκιο. Όχι βέβαια ακριβώς. Αλλά το σχολείο βρισκόταν σε μια φυσαλίδα, θα μπορούσε να πει κανείς –κι αυτό έλεγε κι ο Στέφανος–, καλά προστατευμένο. Ήταν μια σφαίρα που το έκανε μάλλον αόρατο στον έξω κόσμο, αλλά άφηνε τον κόσμο ορατό από μέσα.

«Τι γίνεται;» ρώτησε ο Ντίνος, που τράβηξε τον Αντώνη. «Τι συμβαίνει; Γιατί κουνιόμαστε;»

Τα βλέμματα και των τριών διασταυρώθηκαν πάνω στη Λίζι.

Και την είδαν. Την είδαν να κρατάει τον αιγυπτιακό κύλινδρο, να τον κρατά σφιχτά, τα μάτια της να βλέπουν μπροστά αλλά να μη βλέπουν, το στόμα της να χαμογελάει σαν υπνωτισμένο και τα αυτιά της να προσπαθούν να ακούσουν. Κι έπειτα είδαν όλο τον κόσμο να αλλάζει: να έρχονται καταπάνω τους τόνοι νερού, να χτυπούν στα τοιχώματα της μυστήριας φυσαλίδας και να πηγαίνουν και πάλι πίσω, και ύστερα παρακολουθούσαν ξανά όλη τη φυσαλίδα να καλύπτεται με νερό, ψάρια να έρχονται με φόρα και να πέφτουν ζαλισμένα, ένα κοπάδι με τεράστιους ξιφίες να κινείται προς το μέρος τους απειλητικά και τέλος ένα υπερωκέανιο να πλησιάζει με ορμή. Οι τρεις τους κοιτάχτηκαν φοβισμένοι. Αν συγκρούονταν, δεν ήταν σίγουροι ότι η φυσαλίδα θα άντεχε. Καθώς όμως περνούσε ξυστά από δίπλα τους, κατάλαβαν ότι το καράβι ήταν κλεισμένο κι εκείνο σε μια παρόμοια φυσαλίδα. Τα τοιχώματα των δύο κόσμων αγγίχτηκαν, τα παιδιά διάβασαν το όνομα του πλοίου και ύστερα το είδαν να χάνεται.

«Από εκεί εμφανίστηκε» είπε ο Ντίνος δείχνοντας μια μαύρη τρύπα που ξεπηδούσε από τον κύλινδρο και μεγάλωνε πάνω από τα κεφάλια τους, σβήνοντας στα γρήγορα ό,τι υπήρχε τριγύρω.

Ο Στέφανος προχώρησε προς τη Λίζι. Δεν ήθελε να την τρομάξει, αλλά ποιος ξέρει τι θα γινόταν αν αυτό το

πράγμα συνέχιζε να καταπίνει ό,τι έβρισκε στον δρόμο του. Έβαλε τις παλάμες του γύρω από τις δικές της και ο Ντίνος τράβηξε τον κύλινδρο με δύναμη. Εκείνη έπεσε με φόρα προς τα πίσω, η μαύρη τρύπα έκλεισε και η Λίζι χτύπησε στην άκρη της βιτρίνας.

«Είσαι καλά;» ρώτησαν, αλλά εκείνη δε μιλούσε.

Έτρεξαν κοντά της, δίπλα της. Προσπάθησαν να τη συνεφέρουν.

«Έφυγε;» ρώτησε εκείνη ανοίγοντας τα μάτια της αργά.

«Ποιος;»

«Η Νεφέλη Φωκά» απάντησε η Λίζι και ύστερα με ένα ανήσυχο χαμόγελο άγγιξε το κεφάλι της.

* * *

Κι εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Φωνές παιδιών που ξεχύνονταν από παντού. Πλησίασαν το κεντρικό παράθυρο της απέναντι πλευράς και είδαν τους συμμαθητές τους να βγαίνουν από το μεγάλο θέατρο του σχολείου. Τι να έκαναν εκεί μέσα;

«Α, ναι, παρακολουθούσαν την ταινία του Τίμοθυ Γκέλμαν» είπε ο Αντώνης, που το θυμήθηκε εκείνη τη στιγμή. «Θα μας επισκεφθεί σύντομα. Το ξεχάσατε;»

«Και δηλαδή ήταν όλοι κλεισμένοι στο θέατρο, μέσα στο σκοτάδι;»

«Ναι» είπε η βιβλιοθηκάρια, που έμπαινε μέσα φουριόζα. «Χάσατε μια πολύ ενδιαφέρουσα ταινία».

«Και δηλαδή δεν πήρατε είδηση;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε η βιβλιοθηκάριος.

Ο Στέφανος αγριοκοίταξε τον Ντίνο. Εκείνος έτρεξε στο αφιδωτό παράθυρο και πάλι. Όλα ήταν στη θέση τους. Το σχολείο κάτω, κολλημένο γερά στο έδαφος, ακίνητο όπως πρώτα. Το μόνο που έλειπε ήταν το βαν και το μαύρο γυαλιστερό αυτοκίνητο.

«Ναι, ακούσαμε έναν δυνατό θόρυβο» είπε ο Στέφανος.

«Χμ... Εμείς τίποτε δεν ακούσαμε. Είχαμε δυνατά τον ήχο και τραβηγμένες τις κουρτίνες, για να ζήσουμε μια πραγματική κινηματογραφική εμπειρία» είπε η βιβλιοθηκάριος, επαναλαμβάνοντας μάλλον τα λόγια της κυρίας Μάρθας. «Εσύ, κορίτσι μου; Καλά είσαι; Μου φαίνεσαι κάπως χλωμή».

«Ναι» είπε η Λίζι «απλώς να, δεν έχω φάει ακόμη».

«Να φας, τότε» είπε η βιβλιοθηκάριος. «Εμπρός λοιπόν, πηγαίνετε, η επιτήρηση τελείωσε. Και, Στέφανε, μην ανησυχείς για τον θόρυβο, παιδί μου, κανένας κεραυνός θα ήταν» του είπε πολύ τρυφερά. «Μάλλον θα βρέξει σήμερα».

* * *

Βγήκαν έξω. Η Λίζι δε μιλούσε. Μόνο κρατούσε το κεφάλι της και κουνούσε τα χείλη χωρίς να βγάζει κανέναν ήχο.

«Άσε με να δω» επέμενε ο Στέφανος, αλλά εκείνη κάτι σκεφτόταν και δε σταματούσε για να τον αφήσει να κοιτάξει.

«Πρέπει να τη βοηθήσουμε, πρέπει να τη βοηθήσουμε» έλεγε και ξανάλεγε η Λίζι.

«Ποια;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Πρέπει να βρούμε τρόπο να τη βοηθήσουμε».

«Ποια;» επέμειναν κι οι άλλοι.

«Τη Νεφέλη. Τη Νεφέλη Φωκά».

«Πού είναι;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Είναι παγιδευμένη σε ένα καράβι που εξαφανίστηκε πριν από εξήντα εννιά χρόνια».

«Σε ποιο;»

«Στο “Σερ Λάνσελοτ”» είπε η Λίζι.

«Λίζι, είσαι σίγουρη;»

«Ναι, μαζί το διαβάσαμε στις εφημερίδες. Σίγουρα δεν έχετε ξεχάσει ότι...»

«Λίζι, όταν ήσουν έτσι όπως ήσουν, από το παράθυρο του σχολείου πέρασε ένα καράβι».

«Πέρασε;»

«Ναι, δεν μπορώ να σου τα εξηγήσω όλα τώρα, αλλά...»

«Αλλά;»

«Αλλά το καράβι δεν το έλεγαν “Σερ Λάνσελοτ”».

«Και πώς το έλεγαν;»

«“Πλατιά Θάλασσα”».

«Λίζι, είσαι σίγουρη ότι αυτή που σου μίλησε ήταν η Νεφέλη Φωκά; Λίζι;»

Η ΛΙΖΙ δεν έδωσε άλλες απαντήσεις γιατί δεν ήταν σίγουρη για αυτό που είδε και για αυτό που άκουσε. Ήταν το κορίτσι που της μίλησε η Νεφέλη Φωκά; Ίσως. Ήταν όμως σίγουρη εκατό τοις εκατό; Αυτό δεν μπορούσε να το πει. Ποια άλλη όμως θα μπορούσε να είναι; Η Λίζι Γκριν δεν ήθελε να σκεφτεί άλλο. Έψαξε για μια στιγμή το σημείο στο κεφάλι της που πονούσε. Ύστερα κοίταξε πάνω. Στον ουρανό ταξίδευε ένα και μόνο σύννεφο.

Αυτό ήταν ένα αίνιγμα, ένα πρόβλημα, μια εξίσωση χωρίς λύση. Γιατί η Νεφέλη Φωκά χάθηκε πριν από εξήντα εννιά χρόνια μαζί με ένα καράβι που εξαφανίστηκε και είχε το όνομα «Σερ Λάνσελοτ», ενώ το καράβι «Πλατιά Θάλασσα» εξαφανίστηκε πριν από δύο μέρες και σε αυτό επέβαινε ένα κορίτσι στην ηλικία της και ο πατέρας της, που ήταν από την Ελλάδα, και φυσικά εκατοντάδες άλλοι. Και βέβαια, συνέχισε να σκέφτεται ο Ντίνο, όπως και να έχει το πράγμα, το καράβι, και τα δύο καράβια δηλαδή χάθηκαν στον Ατλαντικό ωκεανό και όχι στην αυλή του σχολείου. Και τι συνέβη στο σχολείο και στη γύρω περιοχή όταν εκείνοι βρέθηκαν σε εκείνη